

Anni Saseka

Debesu valstība

starp plīti un veļas grozu

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion
CH-9428 Walzenhausen

Pasūtīt
Gemeinde-Lehrdienst
Pasūtījuma № 2 LVA

Vācu izdevuma oriģināla nosaukums: „Reich
Gottes zwischen Kochherd und Wäschekorb” 1.

Auflage 2003
7. Auflage 2017

Tulkojums un korekcija, latviešu brāļi un māsas
Vāku noformējums, komplekts, zīmogs un ražots
Gemeinde-Lehrdienst CH-9428 Walzenhausen

Satura rādītājs

Priekšvārds	5
Tulka piezīmes	6
Būt par organismu	8
“Kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti...”	10
Tas ir tik vienkārši.....	14
Mazie uzskatu veidotāji.....	16
Pasaulē, bet ne no šīs pasaules	19
“Mammu, izņem man, lūdzu, smaganu?”.....	21
Daudz mazu plecu	24
Atbrīvoties no drupatām un drupatiņām	28
Vai uzmanīgi ieklausīties?.....	30
Arī zābaki var darīt brīnumus.....	34
Tēma: televizors	37
Vasara – brīvdienų laiks? Visu laiku brīvdienų laiks!....	42
Ja kāds Jums prasīs atskaiti	46
“Meitene priekš visa”	51
Ar bērna muti.	55
FSG un LMM.....	60
Satraukums pie galda.....	67
Āā!.....	72
Knapi izglābies no nāves.....	74

Īpašs svētdienas rīts	78
Par vienu muti vairāk	84
Viņa acs to redz	88
Uguns vienmēr ir dedzinoša	92
Manis visskaistākais vasaras turnejā piedzīvotais.	95
Kādu šūpuļkrēslu tu gribētu?	100
Tieši <i>šis viens</i> punkts	102
Vajāti, bet nepamesti	105
Medus burka	112
Kas tas konkrēti ir - brīvdienas?	116
Dieva valstība pret vienu cimdiņu?	120
Uz iekšu – tas ir uz āru	123
Mīlīgais, ceļu laužošais “būt sievai”	126
“Būt pilngadīgam nozīmē...”	130
Sēdies, plāno, valdi!	133
Nu, kas gan tur liels?	137
Maza kā uts	141
Man tas neizdodas	145
Pēcvārds	149
Pielikums	150

Priekšvārds

Atkal un atkal, galu galā vienmēr, notika tā, ka pie plīts vai milzīgas veļas kaudzes priekšā, vai kādā ikdienas brīdī kopā ar mūsu desmit bērniem, man bija saskarsme ar Dievu.

Man pēkšņi atklājās garīgās kopsakarības un viss sarežģītais kļuva vienkāršs vai arī caur bērniem sprediķis kļuva uzskatāmi saprotams. Lai šīs grāmatas pieticīgais ieguldījums un liecības par ģimenes pārdzīvojumiem palīdz katram, kas sirds dziļumos vēlas, lai Dieva Valstība parādītos ne tikai vārdos, bet arī darbos praktiskajā ikdienas dzīvē

2003. gada maijs

Anni Saseka

Tulka piezīmes

Bībeles citāti ņemti no 2012. gada Bībeles izdevuma, ko izdevusi Latvijas Bībeles biedrība.

Turpmāk varētu būt atšķirības jums zināmajos tekstos, jo, izmantojot grieķu valodā esošos tekstus, autors tekstus tulkojis atpakaļ uz vācu (turpmāk uz krievu/latviešu) valodu. Tā kā, atšķirībā no vācu valodas, grieķu valodā vārdiem iespējamās vairākas nozīmes, tulkojot vienam vārdam var būt vairākas nozīmes. Visi tie ir pareizi, taču kāds no vārdiem tulkojumā var dziļāk izteikt nozīmi.

Darbs pie grāmatu, brošūru un ierakstu tulkošanas nepārtraukti turpinās.

Ar Dieva palīdzību jau esošajiem tulkojumiem pievienojas jauni. Informāciju par pieejamajām publikācijām nekavējieties

pasūtīt caur vēstulēm vai pa faksu no izdevniecības “*Gemeinde – Lehrdienst*”.

Gribu vērst jūsu uzmanību uz to, ka šīs grāmatas tulkojums ir no krievu valodas. Mūsu mērķis ir ar rūpīgu kvalitātes kontroli precīzi nodot tekstu. Ja tomēr atsevišķas vietas valodas vai satura ziņā jums liekas nelōģiskas no dievvārdu jeb lingvistikas skatupunkta, lūdzu rakstiet uz “*Gemeinde – Lehrdienst*”, lai noskaidrotu, vai pareizi esat izpratuši uzrakstīto tekstu.

2007. gada janvāris

“*Gemeinde – Lehrdienst*”

(Baznīcas kalpošanas mācība)

Būt par organismu

Bija parasta sapulce.

Kā vienmēr, mēs nelielā lokā tikāties pie mums mājās, ar nolūku kopīgi vēl vairāk pietuvoties Dievam. Tie bija, tā sacīt, mūsu organisma pirmie mājas vingrinājumi. Šinīs sanāksmēs sarunas vienmēr nosliecās uz to, lai mēs spētu sajust un izprast aktuālo, uz mums visiem kopīgi vērsto Dieva Gara uzrunu.

Šoreiz Ivo skaidroja, ka katram Kristus Organisma loceklim ir savs specifisks uzdevums, kas tam jāpilda tieši tāpat, kā fiziskajā ķermenī. Ja cilvēks šo savu uzdevumu pilda, tad tas tik tiešām ir savā vietā, un pie tam viņš jūtas lieliski. Šo specifisko uzdevumu nevar izpildīt kāds cits loceklis. “Ja tu, piemēram, esi mājsaimniece un māte, tad tavs uzdevums nebūs sanāksmē mācīt par Dieva Valstību. Drīzāk tavs uzdevums ir sapulcē dzirdēto vēsti par Dieva Valstību, uzskatāmi parādīt praktiskās

ikdienas dzīves situācijās. Nav nekā vērtīgāka par tādu uzskatāmu piemēru, kā dzīvē praktiski iet uz priekšu kopā ar Dievu.”

Caur šo izteikumu manī bija ielikts kaut kas, ko es vairs nevarēju aizmirst. Dieva Gars man atkal un atkal no jauna lika viņu atpazīt ikdienas dzīves situācijās, un es sāku savas mazās paralēles un uzskatāmos piemērus no ikdienas dzīves līdzdalīt mūsu kopīgajās sapulcēs vai to pierakstīt mūsu cirkulāro vēstuļu lasītājiem.

Tālāk seko šīs, iepriekšējos (1992.-2002.) gados uzrakstītās, piezīmes.

Cik tas ir brīnišķīgi, ja mēs ikdienā atveram acis Kristus nemitīgajai darbībai, ja viss un katrs mūs uzrunā un izskaidro mums garīgās realitātes! Turpmākās piezīmes ir tikai neliela daļa no visas šīs pārpilnības. Ja tikai mēs prastu saskatīt, tad mums būtu bezgala daudz vairāk ko par Kristu atklāt un iemācīties...

“Kā atklāta pilsēta, kuras mūri ir sagrauti...”

(Zālamana pamācības/ Sakāmvārdi 25:28)

Kā māte es nemitīgi atrodos ļoti svarīgā apmācībā, proti, kā palikt “savā pozīcijā”. Es zinu, ka ģimene ir ne tikai prieka avots, bet vispirms jau kaujas lauks. Te nepieciešams izcīnīt cīņu pret visu ļauno, pret nemieru un nekārtību, domstarpībām un strīdiem, kuri nepārtraukti meklē kādu ieejas spraugu. Tāpēc es brīžiem jūtos kā karotājs, kam dota komanda apsargāt pilsētu, lai tā būtu laikā aizslēgta un aizsargāta. Nākas nostiprināt sienas un aizmūrēt plaisas, aizmūrēt caurumus, lai nemanāmi neielauztos nemiers. Tāpēc reizēm tas izklausās tā:

“Mirklīti, kas tas bija par toni? Lūdzu, aizej un vēlreiz klusumā pārdomā savas sirds stāvokli!” Jeb arī: “Nē, tā tas neies cauri! Ja nevarat dalīties, atdodiet rotaļlietu man!” “Tagad patiešām sācies nemiers. Tagad mēs

“Kā atklāt pilsētu, kuras mūri ir sagrauti...”
visu sakopsim un tad sāksim visu no jauna.”
“Vislabākais tagad būtu minūtīti paklusēt un tad mēs visi atkal būsim mierā.” “Būtu labāk, ja tu šodien nevestu mājās draugus. Vispirms tev jāpabeidz nokavētais divriteņa remonts.”
Ne reti ir nepieciešams arī kāds sods, jo sirdi grib sagrābt spītība un nepaklausība. Mēs bieži kopā pavadām neskaitāmas miera un harmonijas pilnas stundas. Vairumā gadījumu tas ir mērķtiecīgas, svaigi attīrītas un uz Dievu vērstas gaisotnes rezultāts, kad man ar Dieva spēku ir izdevies noturēt šo stāvokli.

Vienmēr, kad lasu Zālamana **Sakāmvārdu 31**, es apbrīnoju manu lielo paraugu, tur aprakstīto sievu: **“Spēkā un godībā tā tērpta, ar smaidu tā sagaida nākamās dienas. Ar gudrību tā atdara muti, sirsnīgi vārdi (pamācības) tai uz mēses. Tā uzmana, kā saimei klājas (Vai tur valda miers? Kāda tur atmosfēra? Vai mūri ir noslēgti?), laiskuma maizi tā neēd!”** **(25. pants)** Jā, arī man tas prasa visu manu uzmanību. Bieži esmu pakļauta riskam, tikt

ierautai dažādu darbu un visa iespējamā virpulī. Un, ja tad bērniem nākas būt “rindas galā”, jo es tikai cenšos tikt galā ar visiem saviem pienākumiem, tad es drīz sajūtu, kā viss sāk grīļoties. Tādēļ es vingrinos ikdienā savu galveno prioritāti veltīt bērniem, lai mēs kā ģimene kopā būtu “noslēgta pilsēta ar bieziem mūriem”.

Vai vienmēr viss ir harmonijā?

Pavisam nesen es no jauna skaidri sajūtu, kas tā ir par cīņu, ikdienas dzīvē saglabāt modrību šajās attiecību kara kopsakarībās. Tieši bērnu audzināšanā man ir nosliece atkal un atkal “iesnausties”. Bieži es nepamanu, kā pielavās slikta uzvedība un paradumi, kas neatbilst Dieva Valstībai, bet gan drīzāk mūsdienu laikmeta garam. Tad es atkal pēkšņi pamostos un beidzot pamanu, ka mēs slīdam uz leju. Tā tieši tagad atkal mūsu ģimenē neliels ”izņēmuma stāvoklis”. Pirms divriteņa, rotaļu laukuma vai citām tamlīdzīgām lietām atkal ir jāvingrinās būt uzticīgiem mazajās lietās. Reizēm es sev jautāju: “Kāpēc tam visam vienmēr ir jābūt

“Kā atklāt pilsētu, kuras mūri ir sagrauti...”

tikai tā? Vai tad nebūtu labāk, ja visu laiku mēs varētu būt harmonijā?” Jā, protams, būtu jau jauki. Bet, tāpat kā dārzā ir savs laiks ravēšanai, tā arī mums un bērniem. Tāpat kā dienu nomaina nakts un vasaru ziema, tā arī harmonijā pavadīto laiku nomaina laiks, kad ir jāizstrādā nemieri. Un tā es gribu arvien vairāk iemācīties izstrādāšanas periodos jau priecāties par gaidāmo harmonijas laiku, un harmonijas laikā saņemties nākamajam izstrādāšanas laikam.

Tas ir tik vienkārši

Kad mums ir ģimenes dienas, mēs vienmēr iedalām laiku mūsu bērnu apmācīšanai. Sulamīte (6 gadi), Eliass (nepilni 5 gadi), Jošua (3,5 gadi) pie manis varēja klausīties stāstus, kamēr lielākos bērnus mācīja tētis. Tā mazie ļoti uzmanīgi klausījās, kad es stāstīju viņiem stāstu par strādniekiem vīna kalnā. Vieni strādnieki jau bija neatlaidīgi strādājuši dienas svelmē, kamēr citi atnāca tikai dienas beigās. Bet visi tomēr saņēma vienādu samaksu, jo vīnkopis bija pret viņiem labs. Tas ļoti nepatika agrāk atnākušajiem strādniekiem. Mēs nedaudz pārsprīdām par skaudību un es bērniem pajautāju: ”Ko jūs tagad darīsiet, ja pamanīsiet sirdī mostamies skaudību un jūs raudzīsieties uz otru ar aizvainojumu, jo viņam ir nedaudz vairāk nekā tev?” Daudz nedomādams un ar lielu sirds pārlicību Eliass atbildēja: “Vienkārši vairs nebūšu skaudīgs!” Tas ir tik loģiski - vienkārši vairs nebūt skaudīgam! Atbilde mani, protams,

Tas ir tik vienkārši

ļoti iepriecināja, jo es jutu, ka tā ir patiesa, un Eliass runāja no sirds pieredzes. Jā, kaut arī viņš ir mazs, viņš dažādās situācijās jau bija iemācījies nepadoties sirds ļaunuma uzvirmojumiem. Cīņa ar ļaunumu viņam viņa vecumā jau bija kļuvusi par automātisku ikdienas treniņu. Kāpēc? Visticamākais, ka viņš jau ne riezi vien bija izjutis sekas tam, ja nepārvar ļaunumu...

Tieši šeit bērni atkal kļūva man par paraugu. Cik liels mūsdienās ir kārdinājums iekrist mistiskā ticībā, kurai nav nekā kopīga ar realitāti un praktisko dzīvi: pamošanās drudzis, uzvaras reibums un daudzās atziņas - bet kur ir ikdienas dzīve Kungā? Izskatās, ka tā būtu tikai blakus lieta, ka mūsu ticībai ir jāsaņem arī "kājas un rokas"!

Šis nelielais piemērs lai ir mums iedrošinājums, ka tas tomēr ir iespējams. Jēzus mūsos ir uzveicis ļaunumu un grib izpausties, dzīvot caur mums. "Vienkārši nebūt vairs skaudīgam!" - Tu redzēsi - tas darbojas!

Mazie uzskatu veidotāji

(skolas bērnu ietekme)

Mūsu bērniem atkal bija sākusies skola. Mums bija kļuvis par vienu skolnieku vairāk. Četri bērni tagad biežāk bija ārpus mājas. Simons (5. klase), Dāvids (3. klase), Loīze (1. klase) un Noemi (bērnudārzs, 6 gadi). Iepriekšējo mācību gadu mēs varējām pabeigt ar prieku, par to es jums gribu nedaudz pastāstīt.

Pēdējos gados, īpaši zēni, skolā tika reizēm mocīti tādēļ, ka viņi ir citādi. Mēs bieži lūdzāmies par viņu vienaudžiem un mums bija lielas cerības: mums ir jāiespaido citi bērni uz labo pusi, nevis, kā tas notiek daudzās ģimenēs, viņiem mūs uz ļauno. Grāmatā “Ticīgais vai tāds, kas paļaujas?” mēs lasām: “Mēs negribam būt ticīgie tādā nozīmē, ka tikai mūsu “lūpu atziņa” ir citāda, nekā pasaules. Mēs gribam iet pa pasauli “ilgstošā paļāvībā” un nepatīkamās ikdienas situācijās sagaidīt Kungu. Kā dzīvās vēstules mēs gribam “modināt greizsirdību” tajos, kas vēl

nepazīst Kungu, tas ir - modināt viņos vēlmi arī kļūt tādiem pašiem kā mēs. “

Ar Dieva žēlastību tā bija kļuvusi arī par bērnu vēlmi. Tieši Simona klasē jau bija manāmi šādi “asni”. Ar priecīgo manieri, kādā viņš darīja labu citiem (cik viņš savā situācijā bija jau iemācījies), Simons iedvesmoja savus klases biedrus. Pat klases barveži arvien biežāk nāca pie viņa, lai noskaidrotu viņa domas vienā vai otrā lietā. Daudz kur pēkšņi sāka darboties taisnības likums un pat par parastu lietu kļuva vienam otru aizstāvēt, nevis cīnīties pret otru. Pēc skolotājas teiktā, klases saliedētība bija lieliska; arī sekmes un centība bija virs vidējā. Nesen bija gadījums, kad bērniem bija atļauts paņemt līdzī datorspēles spēlēšanai starpbrīžos. Apmēram puse bērnu tās aizrautīgi spēlēja. Viņi mēģināja spēlēs iesaistīt arī Simonu, uz ko viņš atbildēja: “Tas tikai noved pie atkarības un vēlāk vairs nav iespējams labi mācīties!” Nedaudz vēlāk kāds no skolēniem klases barvedim, kurš iepriekšējā dienā arī bija atnesis spēlīti,

pajautāja, vai viņš arī negrib uzspēlēt. Tas atbildēja: “Ak, nē, tas tikai padara atkarīgu un traucē skolā labi mācīties.” Pēc neilga laika šīs spēlītes spēlēja vairs tikai divi skolnieki. Gribēdama atdzīvināt situāciju, kāda meitene no ļoti pārtikušas ģimenes atnesa veselu koferīti ar dažādām spēlēm, lai nodemonstrētu tās klasei. “Kā, tu vēl ar tām spēlēties?!” bija klases reakcija, pēc kā meitene savu koferīti nolika kaktā un sāka spēlēties ar ko citu. Alleluja! Lai tā turpinātos arī turpmāk, īpaši vecākajās klasēs, kur bērniem jāsastopas ar tik daudz ko!

Pasaulē, bet ne no šīs pasaules

Šodien es gribētu jums nedaudz pastāstīt par saviem zēniem (Simons 9,5 gadi, Dāvids 8 gadi). Dāvidam pēdējā gada laikā skolā bija bijis daudz cīņu. Skolēni bieži apcēla un sita viņu. Viss nonāca tik tālu, ka viņš vairs negribēja bez pieskatīšanas iet starpbrīdī. Reizēm izskanēja: “Tagad visi uz Dāvidu!” Bet tas tikai vēl vairāk nostiprināja Dāvida sirdi Dievam un lūgšanai. Un tad iejaucās Dievs. Bez mūsu iejaukšanās klases audzinātāja pārcēla viņu uz paralēlo klasi. Viņa to pamatoja ar Dāvida teicamo uzvedību pretstatā citu skolēnu rupjībai. Viņa nevēlējās, lai “mežonīgie” skolēni traucētu apgūt mācību vielu labajiem audzēkņiem. Atkal un atkal mēs pārdzīvojām, cik ātri Kungs atbild uz mūsu bērnu lūgšanām. Izturējis šo pārbaudījumu, Dāvids par katru cenu gribēja tikt nokristīts, lai savu dzīves ceļu varētu pilnībā ziedot Dievam. Viņš tik ļoti lūdza šo svētību, ka mēs, neskatoties uz ziemu un aukstumu, viņu nokristījām “savā” kristīšanas ezeriņā. Es atkal no jauna pārliciecinājos, ka arī garīgajā sfērā ir

“gadalaiki”. Beidzamais laiks man bija licies īsteni ziemīgs. Atkal bija pienācis laiks daudz ko “pārart, sagatavot lauku uzņēmīgu jaunajai sējai”. Man nācās atvadīties no domas “vienkārši atpūsties” pēc iegūtās svētības vai pēc iepriekšējo darba mēnešu augļiem. Jauns izrāviens, un: “Jā, Kungs, mēs ejam kaujā!” Tāpēc, ka tieši attiecībā uz pušiem, ienaidnieks ļoti drīz ieradās no otras puses: “Vai tu gribi būt “labs draugs” šai pasaulei?” Tad es jutu, kā cīnījās manu dēlu sirdis, lai netiktu aizvestas šajā pavadā. Bet mēs izlēmām būt aktīvi, uzbrūkoši. Mēs neļausimies kļūt par viņu draugiem, nostājoties viņu pusē. Gluži otrādi, mēs veidosim viņus par mūsu draugiem, pārvelkot viņus mūsu pusē. Ivo to noformulēja šādi: “*Mēs neesam šai pasaulē, lai, nebūdami no šīs pasaules, mēs tomēr dzīvotu šajā pasaulē. Gluži otrādi, mēs neesam no šīs pasaules, lai būdami šajā pasaulē, tomēr nedzīvotu šajā pasaulē.*” Un tagad mēs katru vakaru lūdzamies par skolēniem un skolotājiem.

“Mammu, vai izņemsi man, lūdzu, smaganu?”

Nesen mēs visa ģimene sēdējām aplī, lai ar kopīgu lūgšanu noslēgtu aizejošo dienu. Katrs no bērniem, lielākie un mazākie, pateica īsu, gandrīz tradicionālu lūgšanu: “...vēl lūdzam par radiniekiem, un lai Tētis labi gulētu, un par Mammu un...” Nobeigumā Ivo pajautāja bērniem: “Nu, jūs jau visi tik bezgrēcīgi un pilnīgi? Nevienam no jums nav nekā, par ko atzīties?” Atbildē sekoja “Mmh...” Vienu brīdi kļuva ļoti kluss. Tad vecākais dēls, Simons (12 gadi), pārtrauca klusumu un runāja par savu nokavēto, jo viņš neesot izpildījis kādu norunu. Viens no mazākajiem viņam pievienojās: “Es, nepaprasot atļauju, nolaizīju ievārījuma karoti.” Viens aiz otra bērni pastāstīja par saviem mazajiem pārkāpumiem, kas nospieda sirsniņu. Tad visi priecīgi devās gulēt. Turpmākajos vakaros viss atkārtojās tāpat. Bērni nāca ar visu, ko vien atcerējās, lai izstāstītu to

Kungam un mums. Bet te sākās nelielas grūtības. Mūsu vecākajai meitai Loīzei (8gadi) ir visjūtīgākā sirdsapziņa. Viņa nu nāca ar visām iespējamam lietām - veica sirdsapziņas izmeklēšanu, sakot: “Nezinu, tas bija tik sen, varbūt es jau esmu tajā atzinusies...”

Un te man atklājās īstenība, ko arī es esmu bieži piedzīvojusi savā dzīvē. Jā, cik gan svarīga ir šī grēku nožēlošanas apziņa, kas ļauj izgaismot savu sirdi un liek jautāt, kas manā dzīvē Kungam vēl nepatīk. Cik ātri mēs pie tam atkal zaudējam ticību un līdz pašiem pamatiem sevi pārbaudām. To man uzskatāmi parādīja mazais Eliass (4 gadi), kad viņš pēc labām svētdienas brokastīm pienāca pie manis ar lūgumu: “Mammu, izņem man, lūdzu, smaganu (vāciski smagana ir burtiski: zobu gaļa)” Ar to viņš domāja gaļas šķiedriņas, kas bija iesprūdušas viņam starp zobiem un traucēja. Jā, protams! Bet nevajag jau izņemt visu smaganu! Tikai starp zobiem iesprūdušās gaļas šķiedriņas.

Mammu, vai izņemsi man , lūdzu, smaganu?

Tāpat ir ar grēku nožēlu. Ja Dievs kaut kur norāda ar pirkstu, tad ne jau viss ir slikti. Ir jānovērš tikai tas, kas traucē, rada nemieru un šķir no Viņa. Tā arī turpmāk es gribu lūgties kā Dāvids – ar ticību: **“Izlūko mani,**

Dievs, un izzini manu sirdi, pārbaudi mani un izzini manas raizes, raugi, vai neēju pa posta ceļiem, un vadi mani pa mūžīgo ceļu!” (Ps 139: 23-24)

Daudz mazu plecu

Mazajai Annai Sofijai (mūsu 9. bērns) bija tieši pusgadiņš un viņa jau varēja lepoties ar savu pirmo zobīņu. Viņa bija kā maza lellīte, un, protams, visu mīlule. Ja es viņu atnesu, pat mazais Jans Enohs tūlīt kliedz: “Dada, dada!” Un, ja es neiemaisītos, vislabprātāk viņš nēsātu māsiņu apkārt. Caur šo mazo būtni ģimenē bija ienācis jauns dārgums, vērtīgāks par sudrabu un zeltu. Cik labi, ka Kungs valda, sakārto mani caur visdārgāko - caur bērniem. Es bieži jūtu apkārtējo līdzjutību, jo man ir daudz bērnu. Te gan būtu vietā gluži pretējais, jo caur bērniem Dievs dara ar mani brīnišķīgu darbu un atbrīvo mani no vecās iedabas. Un tomēr tie ir sāpīgi procesi. Ļaujiet man nedaudz par tiem pastāstīt.

Roku rokā ar lielo prieku par mūsu meitiņu manā dzīvē pēdējos mēnešos ienāca arī milzīga pārslodze. Mana mājsaimniecības palīdzība aizgāja projām, un uz maniem pleciem uzgūlās arī visa grāmatvedība, ar

kuru neviens bez manis nevarēja tikt galā. Tādējādi, pēc nedēļnieces laika es, pārpilna vislabāko nodomu un vēlmju “veltīt vairāk laika bērniem un sev”, “visu paveikt labāk un izcilāk” – bet laika vairs nepietika nekam. Es stundām atrados ofīsā, tad “skrējiens uz sacensībām ar grīdas lupatu”, mēģinot panākt ikdienas darbus... Droši vien jūs varat to iedomāties, es biju kā slīcējs. Bez tam es pamanīju, ka svētība izlēmīgi pameta mani, kolīdz ķēros pie noteiktiem darbiem, kā piemēram, grīdu mazgāšanas vai kārtības ieviešanas. Es tik ļoti gribēju, lai viss būtu tīrs un kārtīgs, bet ... “Kungs, ko tas nozīmē, kāpēc Tu vairs nedod svētību maniem centieniem, kā tas bija agrāk?” Nē, man droši vien tikai tā izlikās, Dievs mani vēl svētī”. Un atkal pēc veca ieraduma es ņēmu grīdas lupatu, bet, ak vai! Stunda bija pagājusi kā piecas minūtes, taču būtiskākais, kas bija jāpaveic, tā arī nebija izdarīts. “Tātad tomēr nav svētības! Kungs, ko Tu ar to vēlies man pateikt?” Tā tas turpinājās vairākas dienas, līdz es sapratu, kas par lietu.

Runa taču bija tieši par to pašu, ko paralēli piedzīvo Ivo savā kalpošanā: par deleģēšanu! Sadalīt darbus – darīšanas vietā tos vadīt, pamācīt, pievilkt “astes”, veicināt bērnu strādāšanu, lai atbrīvotu rokas būtiskajam – tā ir māksla! Arī agrāk es mērķtiecīgi tiku uzdevusi bērniem darbiņus, viņiem bija līdzī jāatbalsta, bet tieši deliģēt – to es netiku darījusi. Reāli nodot atbildību viņiem, uzticot bērniem atsevišķas nozares, lai viņi patstāvīgi varētu tās pārvaldīt un tā bez “mana pirksta” varētu vingrināties jaunās sfērās - to es nedarīju pietiekami.

Tagad es to mācījos – un izdevās! Tiesa, reizēm es jutos kā vīns, kas tiek pārliets no vienas mucas otrā. Jaunā vietā jauna ierašanās, jauna muca. Un tiešām – kad es atkal iekrītu vecajā “grīdas-lupatas ērā”, svētība mani tūdaļ pameta. Savukārt bērniem, līdz Jošua ieskaitot, katram bija savi noteikti atbildības iecirkņi, caur ko viņi pieauga. Bija daudz “pleciņu”, uz kuriem varēja sadalīt kaut ko.

Jā, tā es varēju labi just līdzī arī Ivo viņa situācijā. Viņa sirds ir piepildīta ar Dieva lietām, ar uzdevumiem, ko viņš saņēmis no Kunga speciāli draudzei. Durvis ir atvērtas, atskan sauciens, ļaudis ir izslāpuši un gaida turpmāko vadību. Cik bieži viņš bija piesaistīts un spiests stāvēt klusi, jo bija pārāk daudz darba. “Grīdas lupatas” laiki saistīja viņu šeit uz vietas. Kaut Dievs dotu arī viņam daudz mazu “pleciņu”, kas palīdzētu nest līdzī, lai Ivo rokas atbrīvotos patiesajam aicinājumam!

Atbrīvoties no drupatām un drupatiņām

Lūk, arī abu pagājušo semināru divas piesātinātās dienas ir pagājušas. Mēs kā ģimene ļoti jūtam, kad Ivo tā kalpo frontē. Man tad vienmēr ir sajūta, ka dažādi, spēcīgi vēji kratītu un tricīnātu mūsu “ģimenes māju”. Bet mēs to neuztveram negatīvi, jo tas vienmēr tikai veicina mūsu kopīgo ticību. Tieši šinīs “vētrās” atklājas vājās vietas. Tā Svētais Gars mūsos vienmēr rada jaunu progresu. Dievs arvien skaidrāk norāda mums, ka ir jāizmet ārā ne tikai lielās “grēka drumstalas”. Viņš grib attīrīt mūs arvien dziļāk, līdz pat visapslēptākajam stūrītim un atbrīvot no grēka. Un tā es vingrinuos neko neaizlaist, lai ienaidnieka ļaunajiem pret-āķiem nebūtu ne vismazākā aizķeres punkta. Kad mēs pirms pāris dienām ar bērniem kopā lūdzāmies, es jautāju bērniem, vai kādam nav vēl palikuši kādi grēki, kuros viņš gribētu atzīties. No sākuma iestājās klusums. Tad kā pirmais Simons (9 gadi) sāka izkratīt sirdi. Pilns nožēlas, viņš atzinās, ka rīta klusuma laikā ar

Atbrīvojies no drupatām un drupatiņām

Dievu, viņa domas jau bija pie lielās balles, nevis pie Kunga. Ar savu atzīšanos viņam pievienojās Dāvids (7,5 gadi), un abi bija manāmi atviegloti, ka ir varējuši tikt vaļā no savām “grēka drupatiņām”. Piecgadīgā Loīze atzinās, ka arī viņu kaut kas nospiež. Viņa man atklāja savu grēku, ka bija bez atļaujas nogaršojusi nedaudz buljona no vaļējā katla, un vēl mazus melus, jo viņa manā priekšā bija gribējusi kaut ko izskaistināt. Pēkšņi no visām pusēm vienlaicīgi visi sāka runāt un mēs atradāmies garīgā komunikācijā, grēksūdzē. Cik labi, ka bērni tā vietā, lai cits par citu sūdzētos, sit sev pie krūtīm. Šī brīnišķīgā atjaunošanās iepriecināja mani. Kad es biju novēlējusi labu nakti un, noskūpstījusi Loīzi, devos jau prom, viņa pasauca mani un teica, ka viņai vēl kas esot uz sirds. Viņa sāka šņukstēt un caur nožēlas asarām atzinās, ka dienā uz brīdi devusi vaļu ļaunumam savā sirdī un vienā situācijā slepeni pieļāvusi dusmas. Es apņēmu viņu rokām un biju aizkustināta par Svētā Gara darbību šai maigajā bērna sirsniņā. Mēs kopīgi nolikām to Kunga priekšā. Tovakar es izgāju no Loīzes istabas dziļas pateicības pilna.

Vai uzmanīgi ieklausījies?

No rīta Eliass (5,5 gadi) apmierināts izgāja no savas istabas. Arī viņš, tāpat kā lielie brāļi un māsas, pavadīja klusuma laiku vienatnē ar Dievu. Ar bērnu Bībeli padusē, burtnīcu un zīmuli rokās viņš devās pie Noemi (8 gadi). Atvēris burtnīcu, viņš lepni rādīja savas “Bībeles mācības” rezultātu. Noemi caurskatīja piezīmes un mēģināja lasīt: “U...e...i...s...g...f...?? Tas taču neko nenozīmē!”- viņa izsaucās. Vīlies un izbrīnījies Eliass paņēma atpakaļ savu burtnīcu un noteica: “Bet es taču to norakstīju no Bībeles!” Jā, te atkal Dievs sirdī uzrunāja mani. Tā taču bieži notiek arī ar mani! Es lasu Bībeli, lūdzos un esmu dedzīgi par Dievu. Bet, vai es izlasīto pareizi iedzīvinu savā dzīvē? Vai es esmu uzmanīgi uzklusījusi, ko Dievs teica *man manā* situācijā? Eliass domāja, ka tikai tas fakts, ka viņš ir norakstījis no Bībeles, jau automātiski garantē, ka tas ir arī pareizi. Bet viņš bija norakstījis pareizus burtus no dažādiem vārdiem brīvā kārtībā. “Kur vēl es neesmu uzmanīgi ieklausījusies,

Vai uzmanīgi ieklausījies

kur esmu nepareizi pielietojusi savā dzīvē?” – šādi jautājumi man radās pēdējo nedēļu laikā. Kungs pārbaudīja mani līdz pašiem dziļumiem un reiz Viņš “savāca manas burtnīcas”, lai izskatītu, kur man vēl ir burti, kas ir sarakstīti nepareizā secībā. Es skaidri jutu: ja Ivo kalpošana tagad arvien vairāk pāraug starpreģionālā kalpošanā, tad paralēli arī manai un visas mūsu ģimenes dzīvei ir jābūt tam īpaši pielāgotai, citādi nekas neizdosies. Man bieži ir licies, it kā Kungs visu manu dzīvi izķemmētu ar smalku ķemmi. Ja Viņš uzgāja vietu, kur ķemme vēl ķērās, Viņš tūdaļ pat apstājās un runāja ar mani par to, un es runāju ar Viņu. Pēc tam, kad es sapratu, ko Viņš no manis gribēja, kad mezglī bija atraisīti vai sapinķētie mati izķemmēti, Viņš kopā ar mani devās tālāk.

Nekad agrāk man tas nebija tik skaidri redzams, ka tā ir Dieva griba, lai manā vai mūsu dzīvē viss līdz pašiem pamatiem ieietu Viņa mierā. Pretējā gadījumā mums ir jāapstājas, jāmacās jautāt un sadzirdēt, ko Dievs šinī situācijā vēlas mums pateikt. Mums nekur nav jānēsā līdzī netīra sirdsapziņa, nav

jānēsā līdzī nekādi “pelēkie plankumi”, nekādas neskaidrības vai miglainība. Tas, protams, arī ir process, kas kaut ko maksā. Jo, ja Viņš runā, bet mēs neuzklausām vai nesekojam Viņam, tad viņš pārvēršas par ienaidnieku. “Bet tie dumpoja un apkaitināja viņa Svēto Garu, tādēļ viņš vērtās tiem par naidnieku un sāka pret tiem karu.” (Jes 63:10)¹ To es esmu pārdzīvojuši. Man diemžēl ir jāatzīstas, ka atsevišķos gadījumos es nedēļām ilgi nespēju saprast, ko Dievs man gribēja pateikt. Tās bija lietas, kas man likās pārāk sīkas, nepierastas vai neiespējamas. Un tad reizēm manā sirdī viss kļuva īsti tumšs. Un tad es sāku praksē piekrist šiem smalkajiem Gara signāliem. Un pēkšņi es “iegāju” lielā brīvībā un kļuva ļoti laimīga, tāpēc, ka biju atradusi Kungu pilnīgi no jauna. Vai tevi interesē, kas tās bija par lietām? Tie bija tīri praktiski ikdienas sīkumi, kas tomēr, kopā ņemot, daudz nozīmēja manā dzīvē. Kādā no saviem izteikumiem Ivo to noformulēja tā:

¹“Bet tie dumpoja un apkaitināja Svēto Garu, tādēļ viņš vērtās tiem par naidnieku un sāka pret tiem karu.”

Vai uzmanīgi ieklausījies

“Cilvēki neklūp pār māju, bet toties bieži vien paklūp pār sliksni.” Es pateikšu tev piemēram dažus jautājumus no tiem, ko Dievs uzstādīja man.

Ko tu gatavo savai ģimenei? Kā tu to baro? Apmierinātībai vai stiprumam un možumam? Vai tas ēdiens vai dzēriens nenodara tev ļaunu? Kad ir tavs tiešais laiks celties? Kuriem darbiem Tev ir prioritāte? Kādus darbus tu izdari pati un kādus deliģē bērniem? Kādās kalpošanas aktivitātēs tu ņem dalību? Kur ir tava vieta un kur nav?

Apbrīnojami, ka atbildes uz šiem jautājumiem bija tik vieglas! Man tikai vajadzēja skatīties uz manas darbības rezultātiem. Ja tie nebija pozitīvi, es kaut ko mainīju un atkal skatījos, kas sanāk, kamēr neieguvu mieru! Tas tik tiešām ir vērtīgs process! Man tas nozīmēja dažādas lietas atlaist, mainīt paradumus, ar Dieva palīgu atlaist prom lielākas vai mazākas lietas, vai pieņemt klāt. Un darot visu to, es biju ļoti laimīga. Īstenībā nav nekā tāda, ko mēs varētu atdot Viņam, tā vietā nesāņemot pretī tikai godību un jo vairāk Dieva klātbūtnes.

Arī zābaki var darīt brīnumus

Ne tik sen Dāvidam (10 gadi) nācās vienam pašam pēc skolas iet pie ārsta. Pa ceļam uz skolu kāda draudzīga sieviete pie automašīnas stūres deva Dāvidam ar roku zīmi, ka viņš var šķērsot gājēju pāreju. Taču kāds steidzīgs autobraucējs tai brīdī apdzina mašīnu no aizmugures. Mašīna notrieca Dāvidu zemē. Pateicoties Dieva uzticīgajai pasargāšanai, viņš tika cauri tikai ar sasitumiem. Pēc nedēļas ārsts vēlreiz uzaicināja mūs ar Dāvidu uz apskati. Viņš draudzīgi mani sagaidīja ar vārdiem: “Labdien, Sasekas kundze!” Biju nedaudz izbrīnījies par tik draudzīgu sagaidīšanu - es taču vēl viņu nepazinu. Taču noslēpums drīz atklājās, ārsts nespēja klusēt un tūliņ pat sāka slavēt Dāvidu: “Tik jauks zēns! Tik varonīgs puisis! Un iedomājieties tikai, pirms viņš ar saviem sasitumiem ienāca pieņemamajā telpā, viņš kārtīgi nolika savus zābakus pie durvīm!” Viņš nespēja aptvert, ka kaut kas tāds var būt iespējams. Man prātā tūlīt iesāvēs: “Kārtīgi nolika zābakus? Vai tiešām?!” Es atcerējos neskaitāmos

Arī zābaki var darīt brīnumus pamudinājumus: “Dāvid, tavi zābaki mētājas pa koridoru! Lūdzu, sakārto tos!” Reizēm es biju tādā izmisumā par viņa bezrūpību, ka bija vilinājums domāt: “Tas nav iespējams... Droši vien ir noteiktas lietas, ko nekad nevar iemācīties...” Toreiz es izsvaidīju pa visu koridoru vēl visu pārējo bērnu zābakus, lai viņam parādītu, kā būtu, ja visi bērni tā darītu. Un tagad tieši viņa zābaki tā ietekmēja ārstu, ka uzreiz izgaisināja sliktās valodas, kas par mums tiek izplatītas ciemā, un droši vien ir sasniegušas arī viņa ausis! Jā, arī zābaki var radīt brīnumus, ja vien tie īstajā laikā atrodas pareizajā vietā...

Ar šo nelielo piedzīvojumu no manas dzīves es gribētu uzmundrināt visas tās mātes, kuras reizēm draud noslīkt šo ikdienas sīkumu jūrā. Īstenībā tie nav sīkumi. Padomājiet tikai: pieci aizrādījumi dienā uz katru bērnu, manā gadījumā tie ir jau 45 aizrādījumi. Bet tā kā tie (vispār) nekad nav tikai pieci, bet, pieņemsim, 12 aizrādījumi, tad sasummējot tie ir jau 108 aizrādījumi dienā. Un, ja gadās, ka pēc pirmā aizrādījuma darbiņš nav izdarīts, seko vēl otrais un trešais aizrādījums (es ceru, ka tā

nav), kas kopā sastāda jau 324 aizrādījumus. Tādā gadījumā daudz vieglāk būtu visu paveikt pašai, vai ne? Ar to es negribu teikt, ka šīs lietas ir atkal un atkal jāatkārto, bet mums, pārāk piekāpīgajām mātēm, bieži pietrūkst neatlaidības, cietības un caursišanas spēju. Mēs nedrīkstam padoties, kamēr šīs lietas nav ieviestas. Jo tieši šīs ir *tās lietas*, kas beigās visu izšķir. Ja mēs šajos neskaitāmajos ikdienas dzīves sīkumos pozitīvā nozīmē atšķirsimies no apkārtējās pasaules, tad apkārtējie redzēs, ka mums ir kas tāds, kā viņiem vēl nav. Jo citādi arī mūsu vārdiem nebūs nekāda spēka, ja mēs nebūsim tikuši tālāk par viņiem. Bet priecīgs “labdien!” pērkot pienu, un vienmēr “liels paldies!”, ja bērni saņem konfekti – tas cilvēkos rada vislielāko izbrīnu mūsu samaitātajā laikmetā. Šajā jomā mēs jau esam tik daudz piedzīvojuši, bet tomēr tā visa vēl ir daudz par maz.

Tāpēc es atkal no jauna gribu ļaut Kungam mani stiprināt un noturēties tajā līdz brīdim, kamēr lietas, ko Viņš ieliek man sirdī, nebūs īstenojušās. To paveic Viņš! Vai tās būtu manas vājās vietas vai bērnu trūkumi, kas ir tieši manā atbildības jomā – Jo - kā gan mēs gribam sasniegt lielās lietas ar Kungu, ja ciešam sakāvi jau sīkās lietās?

Tēma: televizors

Šodien gribu Jums pastāstīt par kādu pārdzīvojumu, ko piedzīvoju skolā. Kāds no bērniem (šoreiz Dāvids) atnesa mājās uzaicinājumu uz vecāku sapulci: “Vecāku sapulce 4. klasei Guetli skolā. Sapulces tēma: Televizors.”

Televizors – kādu lielu, apslēptu problēmu skar šī tēma! Ar vecāku sapulces starpniecību skolotāja vēlējās meklēt risinājumu šai problēmai un, organizējot pretpasākumus, palīdzēt “saprātīgi rīkoties ar šo ierīci”, kas rada tik daudz ļauna. Manā sirdī uzreiz modās vēlēšanās dot arī savu artavu šajā lietā. Bet, ko tieši? Ko tieši es varētu darīt? Kas būtu tiešām efektīvi? Mūsdienās cilvēki ir pārbāzti ar informāciju, viedokļiem un padomiem. Kurš gan vēl grib kaut ko dzirdēt?

Mēs sākam par to lūgties.... un Dievs uzklausa mūsu lūgšanas! Pēkšņi viņš man atsūtīja ideju. Mani iedvesmoja kāda kristiešu laikraksta raksts ar nosaukumu “Kā es varu nostādīt savus bērnus uz nepatiesa ceļa?”.

Dievs man deva "10 zelta likumus televizoram". Es uzrakstīju likumus, kā soli pa soli var attālināties no Dieva un arvien dziļāk ieslīgt grēku purvā. Bruņojusies ar vairākiem šo "likumu" eksemplāriem, es devos uz vecāku sapulci. Bet viss notika pavisam citādi, nekā es biju iedomājusies.

Nevienam no vecākiem nebija nekas sagatavots. Vakars bija pieblīvēts ar "talkshow", ar informāciju, ar diskusijām pa grupām, ar attēliem, tabulām un grafikiem. Vārdu sakot, privātajai iniciatīvai nebija vietas.

"Dievs, Tu devi man spēju uzrakstīt šīs domas, Tu arī nokārtosi iespēju piedalīties!" - es, gandrīz zaudējusi cerību, sirdī lūdzos. Jā, ja Dievs saka A, tad Viņš saka arī B (un arī pēdējo vārdu).

Es darīju to zināmu skolotājai, ar kuru, starp citu, man bija ļoti labas attiecības mūsu dēlu dēļ. Paskaidroju viņai, ka esmu atnesusi līdzīgi materiālus, bet neesmu pārliecināta, vai tam visam vēl atliks laiks. Viņa mirkli apdomājās, jo nobeigumā vēl bija ieplānojusi lasīt stāstu.

Skolotāja nolēma atlikt stāsta lasīšanu uz citu reizi un nobeigumā dot vārdu man. Viņa pateicās klātesošajiem vecākiem, palūdza man iziet priekšā un teica: "Un noslēgumā uzklausīsim Sasekas kundzi!" – "Ak, Dievs, Tu esi lielāks, nekā es domāju!"

Visi vecāki uzmanīgi klausījās, kad es skaidroju, cik nesaprātīgi mēs bieži vien esam. Mēs sējam un domājam, ka pēc tam varēsim plaut pavisam ko citu! Mēs vēlamies, lai mūsu bērni izaugtu labi, bet tajā pašā laikā ļaujām sēt viņos launuma sēklu. Mēs esam akli un neredzam mūsu darbības sekas un ietekmi uz nākotni.

Kad izlasīju savus Zelta likumus, zālē palika pavisam kluss. Telpu piepildīja realitātes apjausma. Visas diskusijas "par" un "pret" likās nevietā un es jutu, ka manis teiktais ir uzrunājis sirdis. Daži no vecākiem palūdza kopiju, lai prom ejot paņemtu līdzi uz mājām. Tā bija svētība. Dievs kārtējo reizi parādīja, ka mums nav jāietekmējas no pasaules, bet gan mums ir jāietekmē pasaule. Mēs varam sagaidīt arvien lielāku Viņa praktisko darbību ikvienā ikdienas situācijā!

Televizora 10 zelta likumi

1. Ja gribi mieru, ja gribi, lai tevi neviens netraucētu tavās rūpēs un priekos, nosēdini savu bērnu pie televizora.

2. Ja gribi dot savam bērnam labu “atpēriena punktu” biežai, nesaprotamai un atkarīgai laika pavadīšanai pie televizora, atļauj viņam skatīties tikai "pamācošus un derīgus" raidījumus.

3. Ja gribi, lai tavš bērns būtu neapmierināts ar to, kas viņam ir, lai viņam gribētos visa vairāk, visu jaunu un atkal jaunu, sēdini viņu pie televizora.

4. Ja gribi, lai tavš bērns ik dienas zaudētu neskaitāmas stundas viņa attīstībai vērtīgā laika, un ar laiku lai nezinātu, ko pasākt, sēdini viņu pie televizora.

5. Ja gribi, lai Tavam bērnam nebūtu sava viedokļa, lai viedokli par apkārtējo pasauli, notikumiem politikā un pasaulē viņš veidotu pēc citu sniegtās manipulējošās informācijas, sniedz viņam pamācības caur televizoru.

6. Ja gribi, lai tavs bērns būtu pilnībā nodevies negausībai, gardumiem un pasivitātei, biežāk sēdini viņu pie televizora.

7. Ja vēlies, lai vardarbība Tavam bērnam būtu normāla lieta, bet ļaunums, mānīšanās un noziedzība kļūtu par dienišķo maizi, sēdini savu bērnu pie televizora arī vakaros.

8. Ja vēlies, lai Tavs bērns agri sāktu aizrauties ar pretējo dzimumu, piebāztu prātu ar neķītrām domām un lai vēlāk laulības dzīvē viņam būtu problēmas, sēdini savu bērnu pie televizora arī naktīs.

9. Ja vēlies, lai Tavam bērnam būtu pilnīgi notrulināta sirdsapziņa, lai viņš nespētu atšķirt labu no ļauna un lai viņam būtu pilnībā atņemtas paliekošas mūžīgās vērtības, dod viņam pilnīgu rīcības brīvību pie televizora.

10. Ja attiecībā uz visiem šiem jautājumiem vari atbildēt ar “jā”, tad gatavojies uz skumīgu, vientuļu dzīvi bez prieka un notikumiem, “labajā” televizora sabiedrībā.

Vasara – brīvdienu laiks? Visu laiku brīvdienu laiks!

Vasara un brīvdienas – tas taču kaut kā ir saistīts, vai ne? Es arī tā domāju! Es priecājos: “Drīz bērniem būs brīvlaiks, mums būs mazliet vairāk laika vienam priekš otra. Mēs varēsim piestrādāt pie lietām, kas vienmēr paliek nedarītas – gan ārēji, gan iekšēji. Varēsim arī reizēm doties ekskursijās”...

Bet pēkšņi es atrados pilnīgi negaidītā situācijā. Es sadalīju bērniem uzdevumus, mazos pamācīju, kā spēlēties, un pie sevis nodomāju: “Tā, nu tagad es varu ķerties pie darbiem!” Bet jau pēc neilga brītiņa es, mazliet pārspīlējot, dzirdēju viņus gandrīz korī sakām:

”Mammu, vai vari man palīdzēt?”, “Mammu, kā man to izdarīt?”, “Mammu, es to nevaru!” Un, kamēr es tiku galā ar kādu mazo bērnu nemieru, mazā Anna Sofija darbojās ar puķu podu, un zeme uz grīdas viņai likās daudz interesantāka nekā puķu podā. Es savedu to kārtībā. Bet, tūlīt jau atskanēja nākošais jautājums: “Mammu, tev vēl ir jāpārbauda, vai

Vasara- brīvdienu laiks? Visu laiku brīvdienu laiks ir ok?”, “Mammu, ko es vēl varētu izdarīt?”, Mamma te, mamma tur, mamma augšā, mamma apakšā...

“Vai tas var būt, ka jau ir laiks gatavot pusdienas, bet es vēl neko neesmu paveikusi?” Neko? Nē, tomēr esmu izdarījusi, tikai ne to, ko biju gribējusi. “Rīt noteikti būs labāk”, pie sevis nodomāju.

Bet viss atkal notika citādi. Tieši tāda pati diena nomainīja iepriekšējo. Vajadzības, kas jāatrisina, apņēma mani no visām pusēm. Pēc tam daudzie darbi un piedevām vēl pilna māja ar cilvēkiem, kuri pavadīja pie mums brīvdienas un kuriem bija vajadzīga palīdzība. Kaut arī es tajā daudz neiesaistījos, neliela daļa pienākumu bija arī man. Bija jārunā ar sievietēm, kas vērsās pie manis, lai saņemtu palīdzību savā dzīvē ar Dievu un ģimenes dzīves ikdienā, jāved pārrunas, jāvirza, jāplāno, jāpārlicina, jāmudina, jāsoda, jāpalīdz piecelties, jāparāda priekšā...

Jā, mana sirds vienmēr bija pilna ar vēlēšanos apmierināt visas šīs vajadzības, bet es jutos ar to visu ļoti pārslogota. “Ak, Kungs, te

salīdzinājumā ar šīm brīvdienām, mana ikdiena ir tīrās brīvdienas!”

Es nostājos Kunga priekšā klusumā un jautāju Viņam, ko es daru nepareizi? Es pilnīgi skaidri jutu Dieva balsi manā sirdī, Viņa aicinājumu atkal atgriezties Viņa mierā. Šinī brīdī es sapratu, ka es nespēju apmierināt nekādas vajadzības. Bet Viņš ir Tas, kurs VAR apmierināt visas vajadzības, pie tam vienmēr vislabākajā, pareizajā veidā. Un, ja es uzticos Viņam un atrodos Viņa mierā, tad Viņš to var izdarīt caur mani. Es izlasīju fragmentu “Ticības miers” no Ivo grāmatas “Māci man, Kungs!": *“Ja mēs, Dieva bērni, uzvedamies kā vistas, mēs nekad nebūsim palīgi nevienai dvēselei, kas nomaldījusies! Cik bieži tieši kristieši ir visnemierīgākās dvēseles! Balstoties uz pārlicību par Dieva uzticību, mums ir karaliski jāiet caur šīs dzīves grūtībām/problēmām, tajā pašā laikā izplatot ap sevi citos debesu mieru.” Un vēl: “Šī miera svarīgs princips ir sekojošs: katrai mūsu dzīves situācijai pastāv garīgs, uzvarošs risinājums”.*

Vasaras brīvdienu laiks? Visu laiku brīvdienu laiks
Tas dziļi iespiedās manā sirdī! Lai gan es
nevaru teikt, ka uzvedos kā vista, tomēr savā
sirdī es diezgan kārtīgi “plivināju spārnus”.
Tagad es to pa īstam varēju saprast, un es
brīnījos, ka tas izdodas. Kaut arī vajadzības
joprojām bija tās pašas, es atkal varēju pastāvīgi
lūkoties Viņā un tādējādi staigāt Viņā. Viņam
vienmēr visam bija gatava iemīta taka,
piemērots laiks, risinājums un palīdzība. Un tad
es beidzot pamanīju: ja caur visām ikdienas
grūtībām es iešu ar šādu ticību, tad man jebkurš
laiks būs brīvdienu laiks!

Ja kāds Jums prasīs atskaiti...

Nesen, kādu rītu, strādājot virtuvē, es klausījos kasetē ierakstītu sprediķi “Dieva slavēšana mūsos”, ko Ivo bija teicis kādā no apmeklētāju dienām. Šinī sprediķī viņš runāja par īpaša veida izbrīna izsaucienu – **hei!** Ziniet par kādu? Par cilvēku izbrīna izsaucienu, kad viņi redz mūsu teicamo staigāšanu Kristū (**5Moz 4:6-8 Lutera tulkojumā**)¹: Šai staigāšanai ir jābūt tik karaliskai, brīnišķīgai un priekšzīmīgai - principā Viņa paša atspulgam - lai cilvēkiem, redzot šos augļus, gribētos ar mums runāt un jautāt, kāpēc tas ir tā. Ak, bet

¹ “Turiet un pildiet tos – tā jūs būsiet gudri un saprātīgi to tautu acīs, kam, dzirdot par visiem šiem likumiem, būs jāsaka: hei, gudra un saprātīga ir šī brīnišķīgā tauta! Jo kura gan būtu tā brīnišķīgā tauta, kurai Dievs tik tuvu kā Kungs, mūsu Dievs, vienmēr, kad mēs viņu piesaucam? Un kura gan būtu tā lielā tauta, kuras likumi un tiesas ir tik taisnīgas kā visa šī bauslība, ko es jums šodien dodu.”

Ja kāds jums prasīs atskaiti...

kur mēs visi vēl atrodamies attiecībā pret šo realitāti!?

Šim vakaram manā plānotajā bija ierakstīts: “Vecāku sapulce Noemi klasē, plkst.20:00, Vilena skolā.” Dodoties uz sapulci, es stiprinājos cerībā, ka Dievs manī ir dzīvs un darbojas, un ka arī šovakar Viņš izdarīs visu, ko iecerējis. Viņš manī var likt man runāt vai klusēt, kāda nu būtu mana daļa šovakar. Uzklaušījusi skolotāju uzstāšanos, jau gribēju steidzīgi doties mājās, taču pirms paspēju aiziet, mani, laipni smaidot, ielenca trīs sievietes – ārzemnieces. Nezināju, kāpēc, jo ar viņām es nemaz nebiju runājusi. Viņas sāka man stāstīt par Noemi. Bija redzams, ka viņas ir apmierinātas, ka viņu bērni mācās vienā klasē ar manu meitu, un priecājās, ka bērni labi satiek savā starpā, kaut arī ir ārzemnieki. Viņas man stāstīja, ka Noemi vienmēr ir izpalīdzīga. Viena no sievietēm smeļot pastāstīja, ka viņas dēls šodien, pildot mājas darbus, ir dziedājis pašsacerētu dziesmiņu: “Noemi, Noemi, viņa atkal man palīdzēs!” Cita sieviete man

apprasījās, kā Noemi tiek galā, būdama vienīgā šveiciete grupā. Es atbildēju, ka vispār jau labi, jo viņa pēc rakstura ir ļoti dzīvespriecīga. Taču meitenes ne vienmēr labi izturas pret viņu, pat izsmej par to, ka viņa tic Jēzum. Tad viena no sievietēm (musulmaniete) jutās apkaunota un teica, ka nokārtos šo incidentu. Un tad arī viņa sāka slavēt Noemi: “Es savai Racaī vienmēr saku: “Skaties uz Noemi un ņem piemēru no viņas! Viņa ir mierīga un draudzīga, skaties uz viņu!” To viņa atkārtoja vēl pāris reizes. Kā mani tas iepriecināja! Kad jau tiešām grasījos doties prom, atkal kaut kas mani aizturēja.

Sasveicinājos ar kādu pazīstamu sievieti no mūsu ciema un apjautājos, kā viņai klājas. Viņa nedaudz pastāstīja par sevi un pēkšņi teica: “Ak, tavi bērni, viņi vienmēr ir tik priecīgi un mierīgi. Viņi vienmēr tik draudzīgi sveicinās. Mēs jautājam sev, kā gan tas vispār ir iespējams, jo mēs pašas (viņa iesaistīja sarunā otru sievieti, kas piestāja pie mums) nespējam panākt pat

Ja kāds jums prasīs atskaiti...

elementāras lietas! Atkal un atkal man nākas atgādināt saviem bērniem: “Tā, tagad sasveicinies, kā pienākas!”, vai “Pasaki taču paldies!” Tad viņa pastāstīja, ka reiz vērojusi Noemi: “Kā taurenītis, dzīvespriecīga, vienmēr gatava palīdzēt, tāda brīnišķīga personība, nelokāma savā pārlicēbā un pārlicēcināta par sevi. Varu tikai brīnīties...

Kā tu to panāc ar deviņiem bērniem? Varētu padomāt, ka tu esi super sievietē!”

Un tad bija pienākusi reize liecināt (atskaitīties) par savu ticību, un es to darīju: “Nē, nē, tā tev nevajag domāt! Tas ir saistīts tikai ar manu ticību Jēzum. Pati par sevi es ne uz ko neesmu spējīga.” Un tad es liecināju, ka es ar savu Dievu runāju par itin visu, un ka Jēzum ir padoms jebkurai situācijai. Pastāstīju, ka katru dienu es lasu Bībeli un pētu dzīves kopsakarības. Jo VIŅŠ ir mūsu Radītājs; VIŅŠ zina, kā visam ir jāfunkcionē. “Tas nenozīmē, ka nav grūtību”, es teicu, “bet īpašais ir tajā, ka VIŅAM jebkurai problēmai ir iedarbīgs un efektīvs risinājums, kas, ja vien piekrīti

Viņam, ienes pārmaiņas. Praktiski runa ir par to, lai “saņemtu” debesis katru dienu no jauna, nevis atliktu tās uz rītdienu vai mūžību.” Mēs runājām par grēku, par labu un ļaunu, par Bībeles mācību, ko veic Ivo un par dzīves skolu. Viņas vienkārši gribēja gūt atbildes un uzklusēja katru manu vārdu. Tas tiešām bija brīnišķīgi un domāju, ka abas sievietes guva nelielu ieskatu par to, ko nozīmē ticība.

Kad pēc tam devos mājās, man ienāca prātā, ka notikušais ir asni tam, par ko Ivo runāja kasetē ierakstītajā sprediķī. Tas ir tas apkārtējo izbrīna “hei!”, kas aicina mūs liecināt. Te es varēju tikai teikt: “Jā, tas ir tieši tas! Kungs, lūdzu, vēl vairāk ko tādu!”

“Meitene priekš visa”

(jeb “Izsūtāmais zēns”)

Ilgu laiku manu acu priekšā bija ideālās mātes tēls. Mātes, kas prot absolūti visu, zina visu, visam viņai pietiek laika, visu dara, apmierina visas vajadzības, par visu domā, tiek galā ar visiem trūkumiem. Pie tam, paspēj visu savā mājsaimniecībā un pie visa tā atrodas pilnīgā iekšējā mierā un harmonijā. Aizvien biežāk sāku pamanīt, ka pie tik liela bērnu skaita es nevaru apmierināt visas prasības un vajadzības tā, kā man to gribētos. Reizēm man likās, ka jāsadalās trīs vai četrās daļās, lai visam atrastu tik daudz laika, cik nepieciešams. Es bieži pamanīju, ka daru darbus, kas īstenībā ir bērnu pienākumi, un pastāvīgi atgādinu katram viņa neizdarītos darbiņus: “Tev vēl jāizdara tas un tas! Vai tu to jau izdarīji?” Tai pat laikā bērni jutās brīnišķīgi, jo viņiem nevajadzēja domāt pašiem. Bet uz maniem pleciem gūlās jo lielāka slodze.

Kaut arī bērni jau daudz palīdzēja, es arvien biežāk jutos tā, it kā vilktu aiz sevis deviņus vezumus, jo visiem visā vispirms bija vajadzīgi mani norādījumi. Viss veicās gausi, tādēļ vakaros mums nebija laika stāstiem, mūzikai, sarunām. Laiks pagāja, pastāvīgi strādājot un pildot arvien klātpienākošos pienākumus un sekojot, lai katrs paveiktu savu daļu. Un tā atkal bija pienācis laiks ģimenes padomei. Tā turpināties vairs nevarēja.

Ivo skaidroja bērniem: “Mamma nav “meitene priekš visa”. Nē, jūsu prioritātei ir jābūt tam, lai arī *viņa* varētu dzīvot, jo jūs katrs labprātīgi pievienojiet savu darba daļu.” Tā nu mums ģimenē bija jauns noteikums: Bērni *paši* vispirms nāca pie manis ar jautājumu: “Mammu, kā es vēl varu palīdzēt?” Kāda brīnišķīga, jauna pārvērtība! Tagad *es* biju kļuvusi par viņu prioritāti. Man vairs nebija jāstaigā aiz viņiem un ar milzu grūtībām “jāvelk ārā no visām spraugām”. Tagad viņi paši nāca *pie manis*, un pie mums skanēja tā: “Mammu,

vai varu vēl kaut kā palīdzēt? Mammu, kā varu būt noderīgs?” Kad būtiskākās lietas bija izdarītas, es sūtīju viņus rotaļāties. Un bija tā, ka Simons, mūsu vecākais dēls, atnācis no skolas, vispirms jautāja: “Mammu, vai tev ir kāds darbiņš priekš manis?” Es apvaicājos, kā viņam ar mājasdarbiem un teicu: “Būs labāk, ja tagad tu iesi un pavingrināsies uz klavierēm, bet tūliņ pēc tam izmācīsies.” Kādam citam es atļāvu pildīt mājasdarbus vēlāk, jo bija jāpadara kāds nepadarīts pienākums.

No sākuma bērni baidījās, ka viņiem tagad visu laiku būs tikai jāpalīdz, bet tā nemaz nebija. Caur to, ka šis atbalsts bija noteikts kā prioritāte, mums ģimenē radās tik daudz brīva laika, ka parasti jau ap 19:15 mums viss bija padarīts. Es varēju veltīt vairāk laika mazajiem, mums atkal bija muzikālie vakari, mēs klausījāmies stāstus. Tagad es regulāri varēju parunāties aci pret aci ar katru no bērniem, kā to jau sen biju vēlējusies.

Kad es pārdomāju šo panākumu – šo atvieglojumu, dzīvīguma un spēku pieaugumu ģimenē - un priecājos par to, es pēkšņi ieraudzīju paralēles ar baznīcu. Vai tad baznīcā nebija tieši tas pats? Kāds nesen teica: “To var izdarīt diakons!” Jā, baznīcā notika tieši tas pats! No kalpotājiem tika gaidīts pilnīgi viss, gan ķermenim, gan dvēselei un garam. Un mēs jūtamies lieliski, jo baznīcas kalpotāji var visu tik jauki! Bet arī te būs tas pats. Dzīvība vairosies un augs tikai caur apkārtējo kopīgu atbalstu no malas. Tāpat kā manā gadījumā ar bērniem, tā arī kalpošanā par spēcīgāko faktoru kļūs tas, vai cilvēki būs gatavi nodot sevi [Dieva] rīcībā, kalpošanai, vai būs cilvēki, kas nāks un jautās: “Vai ir kas, ko darīt man? Kā es vēl varētu palīdzēt?” Šinī ceļā, kā es to patlaban piedzīvoju savā ģimenē, spēks nesalīdzināmi vairosies un pieaugs, Vārds plūdīs kā nekad agrāk, būs saskarsmes un dzīvības pārbagātība. Šo atšķirību vajag piedzīvot.

Ar bērna muti.

Mani vienmēr no jauna pārsteidz, ar kādu vieglumu bērni uztver garīgo realitāti. Ne velti **Mt 18:3 Jēzus ir sacījis: “Es jums saku: patiesi, ja jūs nemaināties un netopiet kā bērniņi, jūs neieiesiet Debesu valstībā.”** Mums, pieaugušajiem, reizēm grūti saprast, mēs meklējam par dziļu. Mums, kas piedalāmies kalpošanā, nereti tiek pārņemti, ka patiesība, par ko mēs liecinām, ir vienkāršam cilvēkam pārāk augsta un sarežģīta. Par pilnīgi pretējo mani nesen pārliecināja ar bērna muti izteiktais. Vai drīkstu jums izstāstīt trīs epizodes no mūsu dzīves?

Kā vienmēr, Ivo vadīja ģimenes pēcsapulci ar lielajiem, bet es ar mazajiem bērniem. Šīs sapulces mēs saucām par “pēcsapulcēm”, jo tajās mēs pārdomājām, pārrunājām un apmainījāmies iespaidiem par iepriekšējā dienā dzirdēto Dieva Vārdu. Visiem bija jāsaprot, par ko runāts. Bet toreiz bija jāizstrādā nedaudz neparasta sapulce. Tā, kā

parasti, sākās ar priecīgiem sveicieniem un godbijīgām gaidām, ko gan Dievs paveiks šodien. Bet ļoti drīz telpas atmosfēra sāka pierādīt to, ka daudzās vajadzības, smagie grēki un problēmas nomāca Svēto Garu. “Vai jūs arī to pamanījāt?” es jautāju bērniem. “Jā, bija smagi, tā dīvaini”, skanēja atbilde. Pēc tam es bērniem atgādināju, kā cilvēki viens pēc otra iznāca priekšā un nodeva atklātībai savus grēkus, trūkumus un vajadzības. Atmosfēra kļuva jūtami vieglāka. “Ahā”, sacīja piecgadīgais Jošua, “tagad es saprotu, kāpēc pie mums nāk cilvēki. Viņi grib mums izstāstīt par saviem grēkiem, lai tie izzustu!” Kļuva skaidrs, kāpēc sapulces sākums bija tāds. Tālāk es varēju paskaidrot: “Ja problēmas nosauc vārdā, tūlīt atveras garīgās dāvanas, kas palīdz tās pārvarēt. Tā Dieva gudrība un padoms sāk plūst caur sanāksmes dalībniekiem. Vai jūs dzirdējāt, ka kāds teica, ka viņš kļūstot bezspēcīgs un dusmīgs, kad viņš redz bērnu biežo nekārtību?” “Jā, es to dzirdēju”, teica sešgadīgais Eliass. “Tas

droši vien nav vienkārši”, es teicu. “Ko šādā situācijā varētu darīt? Droši vien par to vairāk jālūdzas? Kā tu domā?” Eliasa atbilde izšāvās ātri, kā no lielgabala: “Nē, nē, reizēm bērni ir jāsoda, lai viņi iemācītos paklausību. Pēc tam vairs nebūs tā jādusmojas!” Biju izbrīnīta par šo atbildi, jo tā totāli atbilda tai situācijai.

Šīs “pēcsapulces” bija ļoti pamācošas arī mums, pieaugušajiem, tās darīja mūs modrus. Pēc semināra, kas notika 1998. gada decembrī, mēs tāpat apmainījāmies iespaidiem. Šis seminārs nebija vienkārši lekciju cikls. Caur Vārdu Ivo lika pamatus tam, lai pēc tam, reālajā dzīvē, varētu labāk virzīties tālāk kopā ar Dievu. Katram, kas ilgojās tajā attīstīties, tika dots uzdevums punktu pa punktam uzrakstīt nemiera cēloņus savā dzīvē. Pēc tam bija jāatrod prioritāte jeb galvenais nemiera punkts. Tikai nedaudzi tika galā ar šo uzdevumu – punktu pa punktam precīzi uzrakstīt nemiera perēkļus un nosaukt galveno no tiem. Mēs jau nebijām tālu no domas, ka šis ir pārāk

sarežģīts uzdevums. Bet arī te ar bērna muti tika parādīts labākais piemērs. Desmitgadīgā Loīze kopā ar vecākajiem brāļiem un deviņus gadus veco Noemi atnesa savus pierakstītos nemiera punktus: “1. Es bieži kurnu. 2. Man uz galda ir nekārtība. 3. No rītiem nepieceļos agrāk, lai pabūtu divatā ar Dievu.” Pēc tam, it kā tas būtu pats vienkāršākais, Loīze teica: “Bet galvenais ir trešais punkts. Kad es no rīta laicīgi esmu klusajā laikā ar Dievu, tad viss pārējais notiek gandrīz pats no sevis.” Ivo, kas nodarbojās ar lielajiem, bija ļoti izbrīnīts un jautāja: “Vai tad šis uzdevums nelikās jums par grūtu? Pieaugušajiem bija ļoti grūti tikt galā ar šo uzdevumu!” Uz ko Loīze tūlīt atbildēja: “Ak nē, tas taču ir ļoti vienkārši. Es domāju, ka grūti ir tad, ja negrib nosaukt tos punktus.” Jā, tā bija skaidra atbilde. Ļoti viegli un vienkārši, ja dzīvo gaismā kā bērns.

Citreiz mēs sēdējām bērnu stundā. Mūsu vidū bija arī vecākie bērni. Mēs tikko bijām runājuši par paklausību gan citu priekšā, gan arī tad, kad neviens mūs neredz. Uz galda

atradās pašdarināts cilvēciņš, kuram arī pakausī bija seja. Abām sejiņām bija mirdzošas acis un priecīgs smaids. Kad mēs kopīgi lūdzāmies, kāda no meitenēm lūdza: “Kungs Jēzu, ļauj mums būt tādiem pašiem priecīgiem bērniem!” “Vai tad ir jālūdz, lai mēs varētu būt tik priecīgi?” es jautāju. Viņa apstiprinoši pamāja ar galvu. Es pagriezos pret Eliasu un jautāju, vai viņš arī tā domā. “Nē,” viņš atbildēja. “Ja mēs būsim paklausīgi visu acu priekšā un arī tad, kad neviens mūs neredz, tad mēs būsim priecīgi *paši no sevis!*” Tiešām, viss ir tik vienkārši! Un tad mums radās vēlēšanās lūgties: “Kungs, atver mūsu acis, lai mēs kļūtu kā bērni!”

FSG un LMM

Šinīs dienās mums skolā atkal bija brīnišķīgs piedzīvojums. Tas sākās no rīta brokastu laikā, kad Loīze kaut ko iečukstēja ausī vienam no saviem brāļiem. “Nu, Loīze, vai tu kaut ko slēp?” “Jā, hmmm., nē. Nu, tas vienkārši ir noslēpums...” Bet pēc tam viņa tomēr aizgāja uz savu istabu un atgriezās ar vēstuli, kuru iedeva man rokās. Ar izbrīnu es lasīju rindas, ko Loīze bija centīgi, labā rokrakstā rakstījusi savai skolotājai: “Dārgā B. kundze, vai Jums būtu nedaudz laika sarunai? Tas ir ļoti, ļoti svarīgi! Tas ir pat tik svarīgi, ka varētu izglābt vairākas dzīvības!” Zemāk bija uzzīmēti vairāki kvadrāti, kuros ar krustiņu varēja atzīmēt “Mani tas interesē” vai “Mani tas neinteresē”. Vēstuli bija parakstījuši Loīze un Manuels.

Pirmajā brīdī man vēstule likās pārspīlēti nopietna, taču es jutu, ka tas nāk no bērnu sirds dziļumiem, un atļāvu to šādā veidā nodot skolotājai. Es jau sen zināju, kas Loīzei uz sirds. Tagad es biju saspringtās

gaidās, ko gan šajā situācijā Kungs caur bērniem paveiks. Es nolēmu neiejaukties. Tālāk lai Loīze stāsta pati.

Loīze, 11 gadi

Mūsu klasē kļuva arvien “normālāk” runāt par ļoti netīrām lietām. Bibliotēkas stundu laikā skolēni ņēma grāmatas par dzimumizglītības jautājumiem un smējās. Mana skolotāja sēdēja blakus un teica: “Tas viss ir dabiski”. Redzēju, ka vienīgi man ir cits viedoklis. Par mani smējās un teica: “Ā, Dievs droši vien Loīzi sodīs, ja viņa skatīsies uz tādām lietām! Ha! Ha! Ha!” Es neuzdrīkstējos neko atbildēt pretī. Pēc tam pie mums atbrauca Diboldu ģimene, lai izietu trīs mēnešu dzīves skolu, un viņu dēls Manuels sāka iet mūsu klasē. Pirmajās dienās klasē viss bija normāli. Tad, kādu dienu, pa ceļam uz mājām, mēs sākām runāt par šo tēmu. Es teicu Manuelam: “Jau sen es gribēju parunāt par tieši šo tēmu.” Es nedaudz pastāstīju viņam par to, kas notiek bibliotēkas stundu laikā. Viņš bija vienispriestis ar mani un mēs nolēmām, ka

mēs varētu ierosināt parunāt par šo tēmu klases padomē. Klases sapulcēs pieraksta un tad iztirezā tēmas, kas kādam traucē. Bet mēs jutām, ka mums tas neizdosies. Mēs atradām risinājumu un nolēmām parunāt par to ar B. kundzi vienatnē. Mēs gribējām viņai parādīt, kādu atbildību viņa nes visas klases priekšā, jo citādi viņa visus ievēd purvā. Tagad mūsu sirdis nomierinājās.

Un sanāca tā, ka tad, kad mēs ar Manuelu sākām rakstīt uzmetumu, ko skolotājam teikt, mums, pašiem par lielu izbrīnu, nekas prātīgs nenāca prātā. Mēs nekādi nevarējām atrast izeju no šīs situācijas. Tad es atcerējos, ko mans tētis teica pēdējā sprediķī. Tur bija šādi vārdi: **“Bet, kad tie jūs nodos, neuztraucieties, kā un ko jūs runāsi, jo tajā pašā brīdī jums tiks dots, kas jārunā, jo jūs nebūsi tie, kas runā, bet jūsu Tēva Gars jūsos runās.”** (Mt 10:19-20) Un tā mums kļuva skaidrs, ka mums nekas nemaz nav jāizdomā. Mēs nonācām pie slēdziena: “Mēs zinām, par kādu tēmu gribam runāt, bet pārējo uzticēsim Kungam. Esmu

pārliccināta – ja tam, ko mēs tagad darām, ir svētība, tad tai pašā sekundē Dievs dos mums vajadzīgos vārdus.” Mēs šķīrāmies. Nākamajā dienā mēs uzrakstījām vēstuli B. kundzei. Viņa to izlasīja, bet tā īsti tomēr nesaprata, ko mēs ar to gribam pateikt. Skolotāja atnāca pie mums un teica: “Jā, mēs varam aprunāties”. Bet es vēl vispār nezināju, ko teikt. Tagad mums visas cerības bija tikai uz Dievu. Es sāku ar to, ka izteicu savu viedokli par bibliotēkas stundām. Un tūlīt pat saņēmu delikātus argumentus. “Bērnām ir jāzina, no kurienes viņš ir radies, citādi viņam bezgalīgi jāmeklē, vai viņš ir no debesīm novēlies vai kur citādi uzradies.” Tieši tanī brīdī mēs zinājām ko teikt. “Nē, pilnīgi otrādi! Ja viņš zina, no kurienes cēlies, tad viņam ir vēl vairāk jāmeklē. Piemēram, kā tieši tas bija? Kas tur mammai bija padomā, tas taču nevar būt utt. Un vissliktākais ir tas, ka *tad* viņi grib uzzināt arvien vairāk un vairāk. Vispirms mācību stundas bibliotēkā, tad žurnāliņi, tad filmas, kamēr dzīve būs izpostīta.”

Es jau vairs neatceros, ko visu es tur runāju. Katrā gadījumā, pēc ikviena mēģinājuma mums kaut ko iebilst, skolotāja kļuva atkal klusa un domīga. Tad viņai tomēr vajadzēja vēl kaut ko teikt, piemēram: “Bet pa radio atkal un atkal ziņo, ka tiek izvaroti bērni. Tādos gadījumos taču ir jāzina, kā rīkoties”. Uz šo argumentu man vajadzēja viņai paskaidrot, ka es vienalga nezinātu, kā rīkoties tādā situācijā, neatkarīgi no tā, vai es ko zinu par šo tēmu vai nē. Skolotāja minēja vēl daudzus līdzīgus argumentus, bet Dievs tai pašā sekundē deva mums pareizās atbildes. Es vairs nevaru pat visu uzskaitīt, kādas labās atbildes Dievs mums deva. Katrā ziņā, saruna turpinājās mazliet ilgāk par pusotru stundu, un beigās B. kundze teica: “Jā, es par visu vēl pamatīgi pārdomāšu. Mums par to ir jāparunā ar klasi, bet pirms tam man vēl kārtīgi jāapdomājas. Tā patiesi bija kļūda no manas puses.” Tad viņa vēl pajautāja, ko konkrēti mēs gribētu darīt ar atsevišķām sarežģītām situācijām mūsu klasē. Un arī te Dievs deva mums sirdi

padomu. Pašās beigās skolotāja kādas divas minūtes ilgi mums izteica PATEICĪBU! Un tā viņa pilnībā nostājās mūsu pusē. Man somā katram gadījumam bija audio kasete “Augstākais spēks” un grāmata “Jēzus – mūsu liktenis”. Jutu, ka šis ir piemērots brīdis, kad varu viņai piedāvāt kaut ko palasīt un noklausīties. Tā mēs izšķīrāmies un mūsu saruna nebija veltīga. Mūsu klasē tūlīt notika pārmaiņas. Pat visnepaklausīgākie zēni klasē ir uzņēmuši to nopietni un arī ievēro to praktiski. Jā, noslēpums ir atklājies. Manuels un es – mēs nodibinājām grupu FSG, kas tulkojumā nozīmē Miera Nesēja Grupa (latv. – MNG). Mēs ieviešam kārtību savā klasē.

(Tālāk atkal turpina Anni)

Jūs varat iedomāties, kā mēs priecājāmies, kad šie divi miera nesēji, pārplūzdami aiz sajūsmas par notikušo, atnāca mājās. Dievs varēja viņus izmantot – runāt caur viņiem - un viņi uzvarēja! Pēc dažām dienām vecāki saņēma vēstuli no skolotājas. Īsumā pārstāstot, vēstulē bija teikts, ka turpmāk tiks

uzskatīts par nepieļaujamu lietot klasē sliktus vai vulgārus vārdus. Viņa arī lūdza vecākus sniegt audzinošu atbalstu šajā jautājumā. Tika ieviesta kārtība, ka katram, kas skolā lietoja sliktus vārdus, vajadzēja atnest vecāku parakstu. Bet ja tas notiks trīs reizes, tad skolēnam uzreiz būs jāatstāj klase un jāiet mājās kājām (kaut arī skolēnus vienmēr veda skolas autobuss). Slava Kungam!

Loīze un Manuels man atklāja arī otru viņu “pagrīdes organizācijas” nosaukumu – LMM, kas nozīmē Loīze – Manuels – Mihaels. Šī trijotne pieraksta klasesbiedru sliktos darbus klasē un palīdz “pārkāpējiem” vairāk tā nedarīt. Slava Kungam par šo patstāvīgo iniciatīvu!

Tālāk seko vēl divi stāsti no mazā misionāra dzīves. Šoreiz – Simons (14 gadi).

Satraukums pie galda

Pie vakariņu galda mamma pastāstīja, ka kasete par mana tēta dzīvi, kuru viņš evaņģēliskas diafilmas formā bija veltījis saviem skolas laika draugiem, kaut kādā ceļā bija nokļuvusi Bernes kalnu rajonā. Tur to noklausījusies kāda ģimene un tā izsaukusi sajūsmas vilni. Tādēļ drīz mums lūdza, vai būtu iespējams šo diafilmu parādīt kādai jauniešu grupai. Es sēdēju un brīnījos par dzirdēto, kad pēkšņi tētis man negaidīti pajautāja: “Tu jau esi rādījis šo diafilmu skolā, vai tu negribētu ar vilcienu braukt turp un parādīt šo filmu viņiem?” No sākuma nespēju tam noticēt, bet pēc tam ar prieku piekritu novadīt šo nelielo pasākumu. Taču man drusciņ trūka pārliecības, jo vēl nekad nebiju braucis viens vilcienā un vēl pie tam tik tālu (gandrīz piecas stundas)!

Kādu sestdienu es devos ceļā, bet jau simts metrus no mājām radās pirmie šķēršļi - es gandrīz nokavēju autobusu. Pēc tam, dzelzceļa stacijā, es konstatēju, ka visu

ceļojumu esmu saplānojis pēc 1989. gada vilcienu saraksta! Es varēju tikai lūgties: “Kungs, palīdzi, tagad es tikšu galā tikai ar Tavu palīdzību!” Pēc tam, pārsēžoties St. Gallenā, es vispār nezināju, ar kuru vilcienu jābrauc tālāk. Ļaužu drūzmā pēkšņi ieraudzīju sievieti, kuru es nejauši biju ievērojis jau iepriekšējā stacijā. Pajautāju, kurp viņa brauc un viņa aizveda mani uz vajadzīgo vilcienu. Apmēram tāpat notika arī Bernē. Šoreiz pilnīgi sveša sieviete parādīja man vajadzīgās sliedes. Beigās, neskatoties uz to, ka man nebija saraksta, uz ko paļauties, es tomēr laicīgi ierados Frutigenā. Bet problēmas turpinājās arī tur. Veicot izmēģinājuma demonstrējumu, atklājās, ka diaprojektors ir salūzis. Diapozitīvi krita ārā no kasetes, nekas nesanāca. Bija kaut kur ātri jāsadabū cits diaprojektors. Un atkal es atcerējos mana tēta vārdus: “Jo vairāk grūtību pirms pasākuma, jo lielāka svētība būs pēc tam.”

Un tik tiešām tā arī bija. Vispirms tika nodziedātas dažas dziesmas, pēc tam mani

Satraukums pie galda

uzaicināja teikt nelielus ievadvārdus, kuri bija Kunga svētīti. Visu, kas man bija svarīgs, es spēju izteikt un labi saistīt kopā. Filmas demonstrējums izdevās lieliski. Beigās iestājās mulšinošs klusums, bet tad cilvēki viens aiz otra veltīja sevi Kungam. Jautājumi radās cits pēc cita, bija arī jautājumi personīgi man un es varēju dot liecību. Tā tas turpinājās līdz kādiem 11-tiem vakarā. Es iekšēji gavlēju. Tas bija liels izrāviens, kā balva pārvarētajām grūtībām.

Kad es nākamajā dienā atbraucu mājās un visu pastāstīju, tētis teica: “Tā kā šis pasākums ir izdevies tik labi, tad tu arī turpmāk vari uzņemties patstāvīgi rādīt filmas jaunatnei.”

Esmu taču tikai bērns

Šinīs dienās man bija uzmundrinošs piedzīvojums. Mums skolā ir 16 jauni datori ar pieslēgumu internetam. Kad ienācām datorklasē, es un mans neticīgais draugs Simons pamanījām, ka skolēni pie datoriem kaut kā dīvaini un noslēpumaini uzvedās.

Tas piesaistīja mūsu uzmanību. Uzreiz pamanījām, ka viņi ir lejupielādējuši aizliegtās spēles. Pēc tam mēs ar šausmām pamanījām, ka īstais iemesls viņu noslēpumainajai uzvedībai bija tas, ka viņi no interneta bija lejupielādējuši pornogrāfiskas bildes. Es paskaidroju savam draugam, ka to tā nedrīkst atstāt. Mans draugs tūlīt iedegās. Mēs kopīgi sākām dzēst ārā visus svešos failus, tos neatverot. Tā mums nebija jāskatās uz šīm netīrajām bildēm. Šo akciju mēs, protams, veicām slepeni, bet jutām, ka ar to vien ir par maz. Mēs piegājām pie skolotāja un norādījām uz šiem aizliegtajiem failiem. Pēc tam viss sākās. Ar dažādu programmu palīdzību skolotāji sāka attīrīt visu tīklu. Šajā laikā viņi atrada milzīgi daudz pornogrāfisko failu, kuri tūlīt tika izdzēsti. Tagad katrs skolnieks savā, ar paroli apsargātajā profilā var aizņemt ne vairāk kā 10 MB atmiņas. Tas ir pietiekoši daudz, lai skolēns varētu darboties ar mācību materiāliem. Tā ar vienu piegājienu visa skola bija attīrīta no

pornogrāfiskajiem materiāliem. Tas nebija vienreizējs pasākums, tagad skolotāji regulāri veic pārbaudes. Kad mēs tās dienas vakarā devāmies mājās, mans draugs Simons lēkāja aiz sajūsmas un līksmoja: “Tas ir vienkārši super!” Un tas bija mans neticīgais draugs!

Ar to es gribu iedvesmot visus bērnus un jauniešus. Jūs neesat mazi bērni, jūs varat “nolikt pie vietas” visu skolu! Vajag tikai nedaudz drosmes. Manā gadījumā tas sākās ar to, ka mums ģērbtuvē zēni padeva viens otram kailas sievietes fotogrāfiju. Es pieskrēju pie viņiem, izrāvu bildi no rokām un iemetu to papīrgrozā. Skolēni ar izbrīnu blenza uz mani. Ja arī jūs uzdrošināsit izdarīt ko tādu, tad noteikti iemantosiet daudz prieka, drosmes un spēka. Jums nav tiesību stāvēt malā un noskatīties, kā jūsu draugi iet postā. Jūs esat atbildīgi par viņiem. Varbūt tu teiksi, ka esi tikai bērns! Jā, tu esi bērns, bet tev ir liela ietekme!

Āā!

Mūsu pirmspēdējais dēls Jans Enohs (3,5 gadi) visā ir drusku lēnīgāks, nekā pārējie bērni. Varbūt viņš tik ļoti bija aizņemts ar savu vecāko brāļu un māsu vērošanu, ka aizmirsa mācīties pats. Un pagāja diezgan daudz laika, līdz viņš sāka runāt. Tāpēc kādu rītu viņš vēl jo vairāk mani izbrīnīja.

Es tieši klāju gultas, kad viņš ienāca mūsu istabā. Jans Enohs vienmēr runāja ļoti maz un ar nepabeigtiem teikumiem, bet te viņš man patiešām pajautāja: “Mammu, kā es tev vēl varu palīdzēt?” Kāds brīnišķīgs jautājums! Protams, viņš to bija noskatījies no vecākajiem brāļiem un māsām. Pats par sevi saprotams, ka man tūliņ atradās neliels darbiņš viņam. “Tu vari uzkopt savu istabu.” Te viņš, galīgi vīlies, man atbildēja: “Āā, bet es gribēju mazliet palīdzēt *tevi*!” – “Bet Jan Enoh, tu taču man visvairāk palīdzi, kad dari to, ko es tev lūdzu. Tas arī nozīmē palīdzēt *man*.” Bet tas izskatījās viņam par grūtu, lai to saprastu...

Varat iedomāties, ka šis atgadījums kā bulta izgāja man caur sirdi! Vai arī mēs neesam tādi paši attiecībā pret Dievu? “Kungs Jēzu, es atdodu Tev savu dzīvi, no visas sirds es gribu kalpot Tavā labā! Lūdzu, lieto mani!” Citiem vārdiem sakot: “Kungs Jēzu, ko es varu darīt Tavā labā?” Bet, tiklīdz Viņš norāda mums savu vietu un iedod mums mūsu uzdevumu, tad bieži viss izskatās citādi, vai ne? No dzīvesbiedres, iespējams, dzirdēsiet ko tādu: “Aā! Ko? Mīlēt savu vīru no visas sirds, kalpot viņam *kā Dievam* un patiešām pakārtoties viņam? Es taču nedomāju tā, es gribēju *kalpot Tev!* Vai arī kā bērns varētu teikt: “Pē! Klausīt mammu? Padarīt par *manu* vēlēšanos to, kas svarīgi *viņai!* Nē, es taču gribēju kalpot Kungam!” Vai kā vīrs: “Pē! Klausīt Dieva kalpiem tā, kā tam Kungam un darīt to, ko *viņi* liek? Darīt sev *viņu* vēlmes par manējām? Domāt kā *viņi?* Nē, tā es to nebiju iedomājies! Es taču gribēju kalpot *Kungam!*”

Šis notikums jau bija tikai mirklis, viens momentuzņēmums. Bet, jo vairāk laika pagāja, jo skaidrāk manī izkristalizējās atziņa: “*Tā* ir mūsdienu vajadzība – patiešām atgriezties pie Dieva, un ne tikai vārdos un ar saviem priekšstatiem, bet gan atkal ar darbiem un patiesībā, pavisam praktiski darīt to, ko grib *Viņš.*”

Knapi izglābies no nāves

To, ka jūsu lūgšana un svētība pavada mūs kā ģimeni, mēs īpaši izjutām 1999. gada 1. septembrī.

Ivo, es un mūsu 8 bērni pēc pusdienām braucām uz sanāksmi Cīrihē. Plkst. 12:30 mēs ātri sasēdāmies mūsu baltajā autobusā, jo plkst. 14:00 mums jau vajadzēja būt veco ļaužu pansionātā, kur dzīvo mūsu 97 gadus vecā vecmāmiņa, lai tur dziedātu un parādītu apskanoto diapozitīvu sēriju “Augstākā vara”. Tā kā Ivo iepriekš nebija laika sagatavoties, tāpēc mašīnu vadīju es, un Ivo brauciena laikā gatavojās sapulcei. Svētais Gars viņa sirdī visu laiku liecināja, ka cilvēki, kuriem mēs kalposim, ir ārkārtīgi noslēgti Evaņģēlija pieņemšanai. Tādēļ viņš mums lika lūgt Dievu brauciena laikā. Mēs lūdzām par aizsardzību ceļā, par to, lai sirdis tiktu sagatavotas un par vārda izlaušanos.

Pēc minūtēm 10, kad Ivo pārdomāja, kādā veidā tas Kungs sagatavos šos cilvēkus, pēkšņi atskanēja skaļš blīkšķis. Es patlaban braucu pa

Knapi izglābies no nāves apdzīšanas joslu ar ātrumu 120 km/h, kad mašīnai uzsprāga kreisā aizmugurējā riepa. Autobusa aizmugurējo daļu sāka tik nežēlīgi mētāt, ka es pilnīgi zaudēju kontroli pār braucamo. “Jēzu! Jēzu!” – es dzirdēju, kā es iesaucos. Tieši tā, it kā Ivo būtu mana sadzirdēšana, viņš sagrāba stūri, lai sagrieztu, gandrīz jau šķērsām esošo, autobusu atpakaļ braukšanas virzienā. Bet arī tas vairs nelīdzēja. Tikpat ātri, cik pirms tam autobusu sameta pa labi, tagad to atkal sameta pa kreisi. Mēs lielā ātrumā traucāmies uz ceļa nožogojumu. Pēkšņi autobusa iekšienē notika īsta garīga cīņa. Tieši mirkli pirms ietrikšanās ceļa apmalē, Dieva Gars caur Ivo pavēlēja: “Jēzus vārdā!” Uz vietas, pretī visiem likumiem, autobuss momentā tika aizdzīts prom no ceļa nožogojuma. Kā mainoties sitieniem, no manis skanēja; ”Jēzus, Jēzus!”, un tad “Jēzus vārdā! Jēzus vārdā!” Pēc katra palīgā sauciena tūlīt pat sekoja palīdzība. Mēs bijām ieslēgti varenu spēku laukā. Autobuss joprojām lielā ātrumā, slīpi sagriezies, nesās pa brauktuvi, bet tas tomēr neapgāzās. Beigās autobuss vēl pilnīgi apgriezās tā, ka mēs brīvi varējām

redzēt vieglās un kravas automašīnas, kas nesāms mums virsū. Tad pēdējo saucienus - “Jēzus! Jēzus!” un “Jēzus vārdā!” - laikā notika absolūts brīnums. Vienā mirklī mēs, atmuguriski noparkojušies, atradāmies uz avārijas joslas un pavisam taisni nostājāmies paralēli norobežojošajai barjerai. Kā ar lineālu nomērīts, autobuss stāvēja tikai dažu centimetru attālumā no norobežojošās barjeras! Un tas viss bez nekādām sadursmēm, bez masu avārijas un pat bez nevienas skrambiņas! Pie tam, autostrādei bija tikai divas joslas, bet satiksme bija ļoti intensīva.

Izmanevrējot busu, radās tikai viens neliels bufera bojājums, kad Ivo veltīgi pūlējās atsvabināt augstā ūdens notekā iesprūdušos riteņus, braucot uz priekšu. Bet arī šis mazais lūzums varēja nebūt, jo Kungs bija apturējis autobusu tieši stāvvietas beigās. Pie tik lielas transporta kustības autobusu nebūtu bijis iespējams apgriezt pretējā virzienā. Bet tā, nobraucot atpakaļgaitā 3 metrus, Ivo varēja atbrīvot kreisās puses riteni no kanalizācijas notekas bedres un mēs jau bijām autostāvvietā, kad kāds kravas auto vadītājs, kas no savas

Knapi izglābies no nāves stāvvietas bija vērojis visus šos notikumus, piestāja pie mums. Bijīgi nolaidis durvju stiklu, viņš apstājās pie mums un liecināja par šo neparasto notikumu. Mēs iedevām viņam kaseti “Augstākā vara” un pastāstījām, ka tieši bijām ceļā, lai parādītu šo diafilmu. Viņš paskatījās uz nosaukumu un piekrītoši noteica: “Jā, te tiešām bija Augstāka vara”. Viņš aizbrauca, bet Ivo sāka montēt rezerves riteni. Nokavējuši tikai pusstundu, mēs atbraucām uz veco ļaužu pansionātu. Tagad Ivo zināja, ar kādiem ievadvārdiem ir jāsāk. **“Nāve tos gana kā avis, taisnā ceļā tie nonāk tās valstī. Pienāk rīts, un viņu augums sairst. Pazeme kļūst viņiem par mājokli, bet taisnie valdīs pār viņiem, rītam austot.” (Ps 49:15)**

Kad mūsu klausītāji ieraudzīja saplēsto riepu un uzklausīja mūsu liecību, jebkura pretestība bija salauzta un sapulce kļuva par jūtamu svētību visiem. Pateicības pilni, mēs varējām apliecināt mūsu Glābējam Jēzum Kristum:

“... ikviens, kas tic uz Viņu, nepaliks kaunā.” (Rm 10:11)

Īpašs svētdienas rīts

Kā vienmēr svētdienas rītos, mēs sēdējām kopā visa ģimene. Mēs dalījāmies iespaidos par pagājušo apmeklētāju dienu un noturējām savu “pēcsapulci” par sprediķi. Kā allaž, bija interesanti dzirdēt, ko un cik daudz no sprediķa ir sapratuši bērni, bet šoreiz sapulce pieņēma pavisam citu virzību. Simons negaidīti izteica to, kas viņam jau sen bija uz sirds, bet labāk es došu iespēju pastāstīt viņam pašam.

Bērnu sapulces?!

(Simons, 14 gadi)

Esmu jau sen pamanījis, ka mūsu sapulcēs dažiem bērniem ir garlaicīgi, viņi neko nesaprot un negrib dzirdēt un saprast, par ko tiek runāts. Pie sevis nodomāju, ka pieaugušie jau tik bieži ir rīkojuši sapulces bērniem, pieliekot lielas pūles, bet dzirkstelīte tā arī neiedegās.” Tas man arvien vairāk sirdī modināja vēlmi: “*Es taču varētu pamēģināt novadīt sapulci bērniem, īpaši mana vecuma pusaudžiem*”. Kad domāju par to, kā es

Īpašs svētdienas rīts vislabāk varētu izaicināt šādus bērnus sapulcē, mani pēkšņi pārņēma milzīgs prieks par šo ideju.

(Turpina stāstīt Anni)

Mums par pārsteigumu Dāvids, kurš jau agrāk bija palīdzējis sapulcēs bērniem, arī pievienojās Simonam: “Jā, sapulcēs bērniem es redzu tieši to pašu. Daži bērni vispār neieinteresējas par to, ko saka *pieaugušais* sapulces vadītājs. Viņi tikai gaida pusdienlaiku, lai dotos ārā. Esmu pamanījis, ka ja es, *bērns būdams*, kaut ko saku, viņi uzmanīgi klausās. Vai es pats nevarētu novadīt sapulci bērniem?” Mēs bijām pavisam pārsteigti. Bērns lai viens pats vadītu bērnu stundu? Taču mēs arī atcerējāmies, ka reiz tas jau bija noticis, kad mūsu šūnas ilgās konferences laikā, arī Dāvids bija norīkots palīgā bērnu sapulces vadītājam, kurš vēl nebija pieradis pie šī darba. Bērni gribēja klausīties tikai Dāvida stāstos, kamēr vadītājs sēdēja ar kādu mazo bērnu klēpī un sirsnīgi priecājās par notiekošo.

Arī vienpadsmitgadīgā Loīze tajā ģimenes sapulcē bija neapvaldāma un pastāstīja, ka arī viņa redz tieši to pašu pie sava vecuma zēniem un meitenēm. Viņa arī ļoti gribētu kaut ko tiem pastāstīt. Mēs skaidri redzējām, ka Dieva Gars ir uzlicis šo nastu bērnu sirdīm un mēs negribējām to apspiest. Bet tas vēl nebija viss. Arī deviņus gadus vecā Noemi nāca ar savu sirds lūgumu: “Vienmēr līdzī nāk tik daudz mazu bērniņu un zīdaiņu. Uzraudzītāja viena pati nemaz nevar tikt ar visu vienlaicīgi galā. Vai es drīkstu viņai palīdzēt? Un, ja viņu nebūtu pārāk daudz, es varētu tikt galā viena pati.” Es jau sen biju pamanījusi, ka Noemi ir īpašs talants, nodarboties ar mazuļiem. Bieži es, tāpat kā citi, novēroju, ka viņa ieiet bērnistabā un tūdaļ pamana, kas kuram bērnam ir vajadzīgs. “Labi”, teica tētis, “Mēs to apspriedīsim. Es to visu darīšu zināmu komandai. Ja visi ar to būs mierā, tad es jūs iecelšu un iesvētīšu šim darbam. Nākošā apmeklētāju diena drīz būs.” Pēc tam tā arī notika. Nākošās svinīgās sapulces laikā četriem mūsu vecākajiem bērniem oficiāli tika dota svētība kalpot bērniem. Jūs nevarat ne

Īpašs svētdienas rīts iedomāties to sajūsmu, ar kādu katrs no bērniem stāstīja, cik brīnišķīgas lietas Dievs ir darījis. Īpaši vēl tāpēc, ka viņi bija tik ļoti iedvesmojušies, ka citu palīdzība viņiem nemaz nebija vajadzīga. Dieva Gars deva viņiem brīnišķīgas līdzības, liecības un praktiskas idejas rokdarbiem utt.

Tā arī Loīze mācīja saviem vienaudžiem ar vislabākajiem panākumiem par kluso laiku un par attiecībām ar Dievu. Bērni kopīgi savām rokām gatavoja lietišas un beigās iznāca, ka viņu sanāksme noritēja ilgāk, nekā mūsējā lielā, pieaugušo sapulce. Un visi četri tagad no sirds cer, ka viņu darbs nesīs arī augļus. Tāpēc sakiet saviem bērniem, lai atnāk un paskatās!

Tagad pirmais stāstījums par kādu bērnu sapulci:

Pirmā bērnu stunda ar 24 bērnu piedalīšanos

Dāvids, 13 gadi.

Svētdienas rītā, kad es biju vienatnē ar Dievu, es izlasīju pantu, kas ļoti atbilda šai jaunajai dienai un deva man drosmi **Es teicu: “Ak, Kungs Dievs! Es**

nezinu, ko lai runāju, es esmu vēl zēns! Kungs man teica: “Nesaki: es esmu vēl zēns, - jo tu iesi visur, kurp tevi sūtīšu, un runāsi visu, ko pavēlēšu! Nebaidies no viņiem, es esmu ar tevi! Es glābšu tevi! saka Kungs”.(Jer 1:6-8) Tagad es ar jaunu spēku devos pretī dienai. Divdesmit četri, vasaras karstuma nedaudz novārdzināti bērni, vecumā no 5 līdz 8 gadiem, sēdēja pie mums galerijā. Neskatoties uz lielo karstumu, viņus manāmi interesēja, ko viņiem pasniegs “šis mazulis”. Vispirms es pamudināju viņus palūgties par bērnu sapulci, par pieaugušo sapulci lejā, zālē, lai tur notiktu Gara izlaušanās. Rezultātā 24 bērni lūdās, kas agrāk nekad nebija noticis. Protams, daudzi bieži novērsa uzmanību. Piemēram, durvis nemitīgi tika vērtas vaļā vai ciet. Bet tas vēl nebija viss. Pēkšņi sāka zvanīt kāda modinātājs, tam visam klāt vēl karstums un nogurums. Bet pamazām visi traucēkļi, kas novērsa bērnu uzmanību, izzuda. Tad es beidzot varēju sākt.

Es izvēlējos tēmu “Atbalstīt”. Jā, atbalstīt mammu! Es pajautāju, vai viņi var atbalstīt mammu. Visi atbildēja, ka viņi to nevar! Es pajautāju: “Kāpēc jūs nevarat?” Atbildes bija visdažādākās, piemēram: “Tāpēc, ka negribam” vai “Tāpēc, ka esam par

slinku.” Bet viena no atbildēm iepatikās man un arī pārējiem bērniem jo īpaši: “Tāpēc, ka dienas laikā mēs nedzīvojam no Dieva, pareizāk sakot, ka mums nav nekādu attiecību ar Viņu.” Kad bija pateikti šie pāris atslēgas vārdi, kā “attiecības, klusais laiks, ikdienā dzīvot ar Dievu”, no visām pusēm sāka birt piemēri, kā no lieliem, tā no maziem bērniem. Man nācās runāt vismazāk no visiem. Tā pagāja stundas, bet neviens to pat nepamanīja. Nevienam pat nebija vēlēšanās izskriet ārā, lai gan ārā koši spīdēja saule. Bērnu sapulces nobeigumā es vēl pārjautāju katram atsevišķi, vai tiešām viņi mani ir sapratuši. Es neuzdrīkstējos ticēt savām ausīm, kad dzirdēju, kādi plāni bija šiem mazuļiem! Ikviens atbildēja, ka varēs ar prieku palīdzēt saviem vecākiem, ja vien ik rītu no jauna viņi vispirms būs sevi nodevuši tā Kunga Jēzus vadīšanā. Tad es pajautāju viņiem, kā tas praktiski izskatīsies ikdienas dzīvē? Atbilde bija šāda: “Ja es katru rītu Viņam lūgšu, lai es varētu darīt to, ko Viņš vēlas, un ielaidīšu Viņu savā sirdī tā, kā to darīja Daniels!” Tagad es varu tikai cerēt, ka tas nesīs paliekošus augļus, un ka katrs atsevišķais palīdzēs savai mammai.

Par vienu muti vairāk...

Ir pagājuši gandrīz 3 mēneši, kopš mums ģimenē ir 10 bērni. Ja kāds man jautā, cik mums ģimenē ir bērnu, un es godīgi atbildu, tad sākotnējā reakcija ir acis kā pogas un atvērta mute un neticīgs izsauciens: “Tas nevar būt!” jeb “Vai kaut kas tāds vispār mēdz būt?” “Un tie visi ir jūsu bērni?!” Tie, kas jautā, droši vien nespēj sasaistīt šo faktu ar manu ārieni. Pārsvarā jau man izdodas pārliecināt manu sarunu biedru par manas atbildes patiesumu. Parasti pēc tam cilvēki savā prātā cenšas aptvert, kā ir iespējams sadzīvot mierā ar tādu bērnu daudzumu. Pēc tam seko izteikumi: “Nu jā, pie tāda bērnu daudzuma nav nozīmes, viens vairāk, vai mazāk”, vai arī: “Viņi jau paši par sevi viens otru audzina.” Ar šiem izteikumiem gribas atnest domu, ka ir atbildība un prasības, kas pārsniedz spēku robežas. Bet diemžēl, tas nav tā.

Nekas mūsu pasaulē nenotiek “pats no sevis”. Šo realitāti es skaidri sajutu atkal

Par vienu muti vairāk
pēdējās nedēļās. Mums Šveicē ir kāds neliels sakāmvārds: “Par vienu mazu muti vairāk – nu un kas? Par vienu sirsniņu vairāk - un mājās ienāk vairāk prieka.” Tā tiešām ir! Mazā sirsniņa ienes mājās tik daudz laimes un prieka! Bet tomēr tā atnes līdzī arī jaunus izaicinājumus. Tieši tā man gāja pēdējās nedēļās. Kaut arī mazā Ruta ļoti ātri iedzīvojās “ģimenes organismā”, man sāka pietrūkt laika pārējiem bērniem, jo laiku prasīja gan mazulītes barošana, gan apkopšana. Skaidri parādījās daudzas “mazās ikdienas astītes”, kuras man vairs nebija tik viegli nolīdzināt. Bērnu neuzticamība, aizmāršība un viņu nepabeigtie darbi man uzgūlās kā nospiedošs slogs: zobu tīrīšana, čību uzvilksana, apavu sakārtošana, tukša šķīvjja izēšana, trauku novākšana bez aizrādīšanas, virtuves darbu izpildīšana, vingrināšanās instrumentu spēlē, mājasdarbu pildīšana un atrādīšana, savu mantu nepazaudēšana, gaismas izslēgšana, durvju aizvēršana, skolas somu sakārtošana, istabas uzkopšana, tikai netīrās

veļas mešana grozā, savlaicīga sagatavošanās kontroldarbiem... – vai man vēl turpināt?

Redziet, pie mums ir tā: ja trīs vai četri bērni visu izdara pareizi, tad ir vēl četri vai pieci, kuri var pieļaut kļūdas. Vai tādā gadījumā ir vienalga, par vienu vairāk vai mazāk? Vai varat iedomāties, kā tas viss vēl var daudzkārstoties? “Vai te vispār ir iespējams, ka katrs labi paveiktu visu, kas ir viņa daļa?” Pie tāda darbu apjoma es jau vairs nespēju iedomāties, ka tas būtu reāli iespējams.

Jā, pēc tam mēs sapulcējāmies visa ģimene un Ivo man palīdzēja atbrīvoties no šīs nastas. Par atslēgas frāzi atkal kļuva mūsu teiciens “Miers visapkārt!”. Projektam “Miers visapkārt” , kuru mēs kopīgi ar brāļiem un māsām no organisma šūniņām pielietojam viņu situācijās, un tas viņiem palīdz tik ātri progresēt, tam tagad ir jānoorientē arī mūs. Visiem pa apli, ieskaitot mani, Ivo apvaicājās par esošajām problēmām. Īsā laikā mēs uz papīra pierakstījām divdesmit piecas “astītes”. Nu

Par vienu muti vairāk

Ivo tika dota gudrība, lai īsā laikā izvestu mūs no šī strupceļa. Katrs no mums, sākot ar četrgadīgo Janu Enohu, mūs, vecākus ieskaitot, apņēmāmies uzņemties atbildību par trijām līdz četrām šādām deficīta sadaļām pēc paša izvēles un ar lielu motivāciju. Liekas, es pati dzirdēju pat plunkšķi, kad no pleciem novēlās nastu akmens. Pēkšņā spēku pieplūdumā es uzņēmos trīs no visgrūtākajiem darbiem. Tagad Jans Enohs pastāvīgi uzrauga, lai visi, ienākot istabā, uzvilktu čības, bet Jošua seko, lai cimdi un cepures atrastos savās vietās. Neviens vairs neuzdrošināsies aiziet gulēt, neielicis zobu skavas, jo jebkurā brīdī Sulamīte var ieiet istabā un pārbaudīt. Tas, kurš nebūs izēdis savu porciju, nākošajā reizē no Noemi saņems to pašu šķīvi, atzīmētu ar viņa vārdu. Neviens slikts klases darbs arī nepaliks nepamanīts, jo mamma prasīs parādīt un palīdzēs izlabot kļūdas.

Un tā: “par vienu muti vairāk” – atvieglo tajā nozīmē, ka trūkumi tiek atklāti, iznesti gaismā, lai tie Dieva spēkā tiktu patiešām izbeigti, nevis tikai atstumti malā.”

Viņa acs to redz

Esmu tik pateicīga Dievam par to, ko viņš dara mūsu dienās. Visur, katrā ikdienas brīdī, Viņš grib tikai vienu: lai mēs noliegtu paši sevi. Mums nav jārēķinās ne pašiem ar sevi, ne ar mūsu spējām, ne iespējām, bet ir jāpaļaujas tikai uz VIŅU, kurš pastāvīgi dzīvo mūsos, kurš grib sākt darboties ar mums. Vai zini, kā tas notiek? Droši vien katrs no mums domā, ka spēja pastāvīgi dzīvot Dieva apziņā tiks mums kaut kādā veidā dota. Varbūt kaut kad, nākotnē. Bet tieši tāpēc, ka mums ir daudz bērnu, mums ir tik daudz uzskatāmu piemēru un treniņa lauks, kurā redzam, kā darbojas šīs lietas. Šajā sakarā gribu jums ko pastāstīt.

Daudzus gadus, tiklīdz mūsu ģimene papildinājās vēl ar vienu bērniņu, es arvien vairāk jutu, ka neesmu spējīga tikt galā ar šo milzīgo uzdevumu. No Ivo vērtīgajiem sprediķiem jau esmu iemācījusies, ka pats svarīgākais nav no bērniem izaudzināt tikai kārtīgus, sabiedrībai derīgus pilsoņus. Bērni

Viņa acs to redz ir jāievada debesu aicinājumā, un tas ir daudz sarežģītāk. “Kungs, tas ir vienkārši neiespējami – ar visu tikt galā, jebkurā brīdī zināt, kur atrodas katrs no bērniem un kas viņam tajā brīdī ir nepieciešams. Kādas ir katra bērna vajadzības un kā viņi jūtas, kad viņus neredz, skolā un visur citur, kur es neesmu līdzās utt.” Cik daudz laika man vajadzēja, lai es saprastu, ka tieši tā arī ir Dieva stratēģija. Es nemitīgi lūdzu, lai Viņš manī iegūtu savu veidolu, lai Viņš nepārtraukti varētu darboties caur mani, bet es bieži pat nepamanu, ka Viņš tikai uzklausa manu lūgšanu! Viņš ieved mani piepūlē un es manu: “Tas ir neiespējami!” Un Viņš saka: “Beidzot!!! Beidzot tu izbeidz paļauties tikai uz saviem spēkiem! Es vēl nekad neesmu teicis, ka tu vari visu! – Es pats gribu darīt visu tevī.” Tā es mācos skatīties uz VIŅU katru stundu, nē – katru minūti, nē - katru sekundi. Viņš darbojas manī, mudina mani, atgādina man, rada lietas – tas ir Viņa darbs!

Nesen es piedzīvoju līdzīgu situāciju. Sešgadīgais Jošua raudādams pārnāca no bērnudārza: “Mammīt, man tik ļoti sāp auss!” Es viņu mierināju: “Atgulies uz dīvāna, mēs tūlīt palūgsim Dievu.” Pirms lūgšanas par atveseļošanos es, kā vienmēr, pajautāju “Vai tev ir viss kārtībā?” Viņš atbildēja: “Jā.” Pēdējās dienās arī es nebiju pamanījusi neko negatīvu, - tomēr mūsu lūgšana palika bez atbildes. Viņš raudāja arvien stiprāk. Kad pienāca Ivo, arī viņš dēlam pajautāja to pašu un lūdza kopā ar viņu. “Tagad tas noteikti palīdzēs, kā gandrīz vienmēr tas notiek”, es pie sevis nodomāju. Taču, man par izbrīnu, Jošua stāvoklis vēl pasliktinājās. Viņš nevēlējās pusdienot. Sāpes neatkāpās. Es kļuvu mazliet nemierīga. “Jošua, kaut kam tagad ir jānotiek. Vai nu Kungs Jēzus tagad iejauksies, vai mums jāuzsāk kaut kas cits. Mēs tagad lūgsim pēdējo reizi.” Bet, kad es ar tādu stingrību vērsos pie viņa, es uzreiz negaidīti pēc viņa sejas izteiksmes sapratu, ka kaut kas tomēr nav kārtībā. Es teicu:

Viņa acs to redz

“Jošua, pasaki, lūdzu, kas tevi nomoka? Tu kaut ko slēp no manis.” Tagad viņš skaļi ieraudājās un atzinās tajā, kas nospieda viņa mazo sirdsapziņu. Viens gadījums bija noticis pirms pāris mēnešiem, otrs – pa ceļam no bērnodārza, kad kāda meitenīte viņu kārdināja ar saldumiem no kioska. Viņš grasījās darīt to, kas viņam nebija atļauts – iedot šai meitenītei naudu no savas krājkasītes. Un no šī brīža viņam sāka sāpēt auss. Dievs negribēja to pieļaut un uzreiz iejaucās. Vēl tās lietas nebija pat pilnīgi attīrītas, kad jau sāka plūst Dieva dziedinošais spēks, un nepagāja ne desmit minūtes, kad Jošua jau jautri skraidīja pa māju.

Es lieku reizi pārlicinājos – arī Dievs audzina – es taču par visu to neko nezināju, bet Viņš zināja. Tas tik tiešām ir Viņa darbs. Viņš audzina bērnus līdzī, un pēc šī gadījuma ticība Viņa darbībai manī ir kļuvusi atkal labu tiesu stiprāka.

Uguns vienmēr ir dedzinoša

Pēdējā bērnu sapulcē mēs kopīgi noskaidrojām, ka liesma nevar būt vienreiz karsta, bet citreiz auksta. Kad mēs bērniem ierosinājām izrādīt drosmi un pieskarties liesmai, neviens to negribēja darīt. Varbūt tikai uz sekundi, bet ne vairāk! Visi, ieskaitot trīsgadīgo Annu Sofiju, pēc savas pieredzes zināja, ka tas būs sāpīgi. Tāpēc viņi konsekventi atteicās to darīt. Viņi mācījās no pieredzes, kas iegūta saskaroties ar uguni. Simons līdz šai dienai atceras, kā viņš, būdams pavisam mazs, neskatoties uz visiem brīdinājumiem, ar pirkstiņu pieskārs karstai pavarda platei. Apdeguma čūla sāpēja vēl dienām ilgi. Tieši tāpat ir ar stikla lauskām. Katrs, kas kaut reiz ir ar tām sadūries, zina par iespēju sagriezties līdz asinīm un automātiski cenšas izvairīties no tā. Tā bija arī bērnu sapulces laikā. Neviens negribēja pieskarties lauskām savā bļodiņā. Ivo mums skaidroja, cik konsekventi daba rīkojas ar mums, ja mēs neievērojam tās

Uguns vienmēr ir dedzinoša likumsakarības. Lauskas mūs savaino, uguns apdedzina un tas viss notiek bez jebkāda iepriekšēja brīdinājuma. Vai gan kādreiz ir bijis, ka kāda asā mala mums uzsauktu: “Uzmanību! Tu tūlīt sasiētīsies, ja nebūsi uzmanīgs!”? Vai kāds durvju sliexnis mūs kādreiz ir brīdinājis: “Pacel kāju, citādi tu nokritīsi!”? Neievērojot šīs likumsakarības, mēs sajūtam sekas. “Turpmāk tāpat, un vēl lielākā mērā, būs arī mūsu ģimenes ikdienā”, tētis mums skaidroja. “Ir lietas, kas pastāvīgi no jauna izjauc mūsu ģimenes mieru un rada disharmoniju. No šī brīža atsevišķiem pārkāpumiem, *bez jebkāda iepriekšēja brīdinājuma* vai pierunāšanas, uzreiz būs tādas pat sekas, kā tas ir ar uguni.”

Mēs apspriedāmieš, kuras ir tās lietas, kas mums rada vislielākos nemierus, un palikām pie 3-4 galvenajiem punktiem, kurus mēs apzīmējam par “uguni”. Un tā sekas iestāšies *bez iepriekšēja brīdinājuma* tad, ja kāds, piem., savu darbu virtuvē veiks burkšķēdams, ja kāds mēģinās aizskart vai apcelt otru vai arī, ja uzdevumi netiks

izpildīti uzreiz. Taisni apbrīnojami, cik ātri tādas sekas spēj padarīt mūs saprotošus. Un tā – labāk nekurnēt, nekā pēc tam visus darbus virtuvē darīt vienam pašam. Labāk neapcelt māsu, nekā rakstīt pēc tam par to veselu lappusi. Labāk paklausīt uzreiz, nekā darīt darbu otrreiz.

Tad es ar sāpēm atskārtu, cik bieži es vēl esmu nekonsekventa. Ja šīs lietas ir tik ātri aptveramas, tad tai ir jābūt tikai manai vainai, ja kaut kas vēl nav mierā. Kas gan notiktu šajā pasaulē, ja uguns reizēm būtu karsta, bet citreiz nē? Droši vien, jau neskaitāmi cilvēki tad būtu savainojušies vai, tādas (uguns) patvaļības dēļ, būtu dabūjuši kaitējumus. Nē, manā bērnu audzināšanā nekam tādām nav jābūt! Esmu pateicīga Kungam par šo jauno skatījumu, un tagad manas lūgšanas un vingrināšanās ir

- būt nomodā par to. Lai uguns man paliek uguns, un arī rīt tāpat.

Manis visskaistākais vasaras turnejā piedzīvotais.

Visai mūsu ģimenei, ieskaitot Johannesu un Rutu, bija divu nedēļu turneja ar mūziklu “Pils ubags”. Turneja noritēja Leipcigā, Hemnicā, Karlsrūhē, pēc tam Štutgartes rajonā un tad atkal uz Vācijas augstāko ziemeļu spici, gandrīz līdz pat Ķelnei. Mazliet vēlāk bijām Bernes kalnu rajonā, tad noslēgumā Fraiburgā un tad - atkal Štutgartes apkārtnē. Mūsu septiņpadsmitvietīgajā mikroautobusā katrs stūrītis, katra spraudziņa bija aizpildīta! Mēs spējām tajā savietot kulises, skatuves tērpus, tehniku, ieskaitot kastes, mikrofonus, instrumentus, un, bez tā visa, arī mūs pašus un mūsu ceļojuma bagāžu. Visi mūsu bērni, sākot ar piecpadsmitgadīgo Simonu, līdz pat astoņus mēnešus vecajai Rutai Elpīdai, bija ar mums. Un tieši tas arī bija mans skaistākais šīs vasaras turnejas piedzīvojums.

Reti kad mums ir bijusi tik intensīva visas ģimenes kopā būšana – tūkstošiem kilometru, braucieni daudzu stundu garumā, un tas viss

gandrīz nepārtrauktā mierā un harmonijā, kas tikai reti tika pārtraukts, un tādēļ man tas varēja likties tikai pārdabiski. “Ko, vai mēs jau esam klāt?”- pajautāja kāds no bērniem, kad pēc 8 stundu brauciena bijām sasnieguši plānoto apstāšanās vietu. Bet tas vēl nebija viss. Tik tikko paspējām kaut ko ieēst, kad jau vajadzēja uzstādīt kulises, gatavoties uznācienam un tad vēl pati uzstāšanās! Tad pārrunas, atkal visu nomontēt un sakraut autobusiņā. Un nereti tad atkal vēl garāks ceļš līdz nākamajai apmešanās vietai! Un to visu bērni uzņēma kā pašu par sevi saprotamu, bez burkšķēšanas un žēlabām. Tas vienkārši bija *viņu* mūzikls, tā bija *viņu* lieta! Vai bērni uzstājās vienreiz, vai divreiz pēc kārtas – viņi to atkal darīja no visas sirds, priekš cilvēkiem, kas atnākuši, vienalga, vai bija daudz skatītāju ,vai maz. Gulēja tur, kur bija iespējams – mašīnā, uz vecākā brāļa vai māsas ceļiem, mazuļi gulēja uz krēsliem vai matračiem, ja tādi bija tuvumā. Mēs jautri smējāmies par Jošua, kurš neilgi pirms sava uznāciena dienas strādnieka lomā, bija pamanījies uz brītiņu iemigt, atbalstījies uz savas birstes. Tāpat,

Manis visskaistākais vasaras turnejā piedzīvotais dabiski, ik pa laikam atradās arī laiks parotaļāties, patrakot vai ilgāk pagulēt. Pat mazā Ruta Elpīda, vēl nepieradusi pie braucieniem, drīz vien jau jutās labi. Tagad visi brāļi un māsas visu laiku bija viņas tuvumā un kādam visu laiku bija jābūt pie viņas. Iesākumā viņa raudāja, kad dzirdēja manu balsi pa mikrofonu, bet arī tad kāds vienmēr parūpējas par viņu, līdz viņa aprada.

Bērnu nepretenciozitāte, spēja pieņemt visu tā kā ir un ar prieku iet kopā ar to, kas nāca, padarīja par iespējamu tādu kalpošanu, un tas aizkustināja mani līdz sirds dziļumiem. Tas bija mans “tūkstošgadu valstības miera laiks”, par ko mēs bieži runājām. Miers, kas augstāks par cilvēka saprašanu, kas visās situācijās dod mums elpu un dzīvību. Un, ja šajā mierā ielavījās kaut kas, kas tam nepiederēja, tad tas tai pašā elpas vilcienā tika aizdzīts prom. Es novēlu mums visiem to arvien vairāk arī mūsu pelēkajā ikdienā.

... un mans vislielākais sarūgtinājums

Tas notika netālu no Štutgartes, Ostfildernē, kur mēs pēdējo reizi rādījām savu mūziklu.

Tas bija īpašs vakars. Bija atnākuši daudz cilvēki un bērni, bija sevišķs svaidījums. Viņi ļoti labi spēlēja un gaisotnē varēja just, ka skatītāji bija aizkustināti. Tas bija kā Dieva apliecinājums realitātēm, ko bērni izteica caur savu priecīgo un, tai pašā laikā, nopietno uzvedumu. Noslēgumā es vēlreiz aicināju klātesošos pārskatīt un savlaicīgi sakārtot savu dzīvi, lai visā saņemtu mieru no Dieva: “Pienāciet taču pie mums, lai parunātu ar mums. Aprunājieties arī ar mūsu bērniem. Pārbaudiet, vai tiešām viņi tādi ir īstenībā jeb tā bija tikai izrāde. Pajautājiet viņiem, kā viņi dzīvo ar Dievu!” – bija mans uzaicinājums. Protams, man nebija ne mazākās nojausmas, ka starp skatītājiem bija arī cilvēki tikai ar sliktiem nolūkiem. Tie bija cilvēki no Šveices Informācijas biroja par sektām, viņi jau ilgu laiku spieda mūs nost ar savu anti-informāciju internetā. Šie cilvēki uzņēmās garu ceļu, lai savāktu pret mums jaunus materiālus. Tā Georgs Otto Šmits piegāja pie Johanneses, lai ar draudzīgu sejas izteiksmi uzstādītu viņam savus jautājumus. Viens no viņa pirmajiem izteikumiem bija: “Te ir desmit vai divdesmit

Manis visskaistākais vasaras turnejā piedzīvotais bērnu un tāds miers – tas tā nevar būt! Tas ir neiespējami! Tas ir mākslīgi iedrillēts!” Uz Johannaesa piedāvājumu pašam parunāties ar bērniem un pārliecināties, vai tas ir tā, bija tikai auksta atbilde: “Ar šiem bērniem es nerunāšau nevienu vārdu. Te no viņiem pašiem nenāk ārā itin nekas.” Viņš bija pārliecināts, ka, saskaņā ar psiholoģiju, ja viņš ar bērniem kopā nepavada vismaz divas nedēļas, bērni neparādīs neko personīgu, kā vienīgi to, ko mēs esam viņiem zināmā mērā “ieborējuši”.

Līdz kam mēs esam nonākuši, ja patiesā dzīve, prieks, miers, spēks un labs piemērs mums vairs neko neizsaka? Vai varat iedomāties, ka šis man bija lielākais sarūgtinājums visā turnejā? Tagad mēs gatavojamies jauniem sitieniem un apmelojumiem no šīs puses. Bet Dievs par to neklusēs.

Kādu šūpuļkrēslu tu gribētu?

Es arvien no jauna reāli jūtu - iekšējais un ārējais miers ir divas pilnīgi atšķirīgas lietas. Ārējo mieru var sadabūt diezgan ātri. Ir vajadzīgs tikai šūpuļkrēsls, un jāatrod iespēja ļaut bērniem pašiem spēlēties un priecāties - un jau var izbaudīt “mieru”. Bet vēlākais, kad ir jāsaloka šis krēsls un atkal jāsabungā kopā bērni, un acu priekšā atkal nostājas visi nenokārtotie iekšējie nemieri, ārējais miers ir prom kā putns. Tieši tikpat ātri, kā mēs sev izveidojām šo ārējo mieru, tas atkal pazūd, un ne reti pēc tam viss ir vēl sliktāk, nekā bija pirms tam. Šī iemesla dēļ es nemeklēju tādu mieru.

Kā tad Jehus teica Jorāmam **2Kēn 9:22** “**Kad Jorāms ieraudzīja Jehu, viņš jautāja: “Vai viss kārtībā (vāc. – vai ir miers?), Jehu? Viņš atbildēja: “Kas var būt kārtībā, kamēr tavas mātes Izebeles maucība un burvestība aug augumā!”** Citiem vārdiem sakot: “Kāds var būt miers, kamēr ir dzīva Izebele?” Jā, kā var būt patiess miers, kamēr mūsu ģimenes tur ciet kaut kas ļauns, mokošs, nepareizs jeb disharmonisks?

Kādu šūpuļkrēslu tu gribētu?

Tas ir viltus miers, ko sev ņem pats ārpus aktuālo problēmu pārvarēšanas, tas ir tikai krāpjošs viltojums, kas ļauj mums tikai īslaicīgi atvilkt elpu.

Diemžēl, man šajās dienās atkal bija iespēja savām acīm novērot, kā dzīvo vairums kristīgo ģimeņu. Mēs esam pieraduši pie visiem nemieriem, haosa, disharmonijas, mēs pieveram uz visu acis un ceram, ka nākotnē varbūt viss būs labāk. Savā sirdī esmu pārliecināta, ka visi šie neatrisinātie nemieri izgāzīsies pār visiem, kas nav iemācījušies tos likvidēt garīgā veidā. Vecākiem nāksies noskatīties, kā grēks aizrauj līdzī viņu bērnus un bērni iet bojā bez iespējas izvairīties. Tāpēc es ļoti mīlu tos brīžus mūsu ģimenē, kad mēs sapulcējamies visi kopā un Dieva spēkā pavisam praktiski ķeramies pie mūsu nemieriem un tos pārvaram. Un mēs neapstājamies līdz tam brīdim, kamēr visi atkal ir laimīgi, vienoti un priecīgi. Un tad es pat priecājos, ka tiešām varu izvilkt saliekamo krēslu, izstiepties tajā un teikt: “Paldies Kungs! Kaut arī ne viss ir paveikts un pilnveidots, bet viss ir gaismā, pār visu ir pārskats, ir miers un spēks!”

Lūk, vēl viens praktisks piemērs par “Miers visapkārt – ģimenes altāris”

Tieši šis viens punkts

“Tagad es gribu vēlreiz dzirdēt, tieši kas katram no Jums rada problēmas mūsu ģimenes dzīvē” – Ivo teica bērniem mūsu ģimenes sapulces sākumā. “Kāds ir tavs *galvenais* punkts, kas nospiež mammu visvairāk? Jūs varat nedaudz padomāt.” Es vēroju, kā bērni nopietni pārdomāja. Bet nebija stipri jāpūlas, uzreiz jau bija gatavas pirmās atbildes: “Mans lēnīgums un slinkums”, ja jāpadara kāds darbiņš”. “Es neapsprīžos ar mammu pietiekoši bieži un maz domāju par citiem”. “Es runāju pretī, ja man kaut kas nepatīk”. “Es dīdos pie galda”. “Uzkopšanas laikā es kustos kā gliemezis”. “Es bieži žēlojos par brāļiem un māsām”. Es tikai brīnījos. Katrs tiešām pateica būtiskāko, kas apgrūtināja manu ikdienu. “Bet, Jošua (7 gadi)”- es teicu - “Pāris nedēļas atpakaļ tev jau bija problēma ar “gliemeža gaitu”. Kāpēc tad līdz pat šim laikam nekas nav manījies?” Viņš paraustīja plecus un nezināja atbildēt, kāpēc tā. Ivo viņam pajautāja: “Ko tad tu dari vienatnē ar Dievu?” – “Es lasu savu Bībeli, lūdzos, kā arī vienmēr

Tieši šis viens punkts

pierakstu, kas manī ir pacēlies”. Tad Ivo vēlreiz mums pamatīgi izskaidroja, kur tieši ir tas svarīgais mūsu dzīvē: “Tas ir noslēpums. Izejot no attiecībām ar Kungu, strādāt tieši pie tā *viena* punkta klusajā laikā. Ticēt, pētīt, un sprediķot sev pašiem – par to vienu punktu, kas šķir no dzīvības un kas rada nemieru.” Tieši tā mēs gūsim neierobežotus panākumus. Viens aiz otra punkti būs palikti zem mūsu kājām. Citādi mēs gadiem mīdīsimies uz vietas, pavadot laiku vienatnē ar Dievu, iegūstot mistiskas zināšanas par Dievu, no kurām nav nekāda labuma. Tā mēs arvien attālināmies no Dieva.” Tas atkal aizskāra mūsu visu sirdis – tieši tā arī tas ir!

Šī viena “ģimenes altāra” augļi kļuva uzreiz acīmredzami. Bērni sāka vērst visu uzmanību uz “saviem punktiem” un sāka izmainīt pavisam praktiskas lietas. Viens uzstādīja modinātāju nedaudz agrāk, lai no rīta pietiktu laika, otrs uzlika plaukstu sev uz muts, kad manīja, ka grib kādu apsūdzēt. Loīze, kurai bieži bija mazliet problēmas ar slinkumu, vēlējās brīvdienu laikā gatavot manā vietā. Tā viņa iemācījās daudz praktisku lietu, bet

slinkums burtiski izgaisa. Beigās palika tikai četrgadīgā Anna Sofija. Es viņai pajautāju: “Kāds tad ir tavs punkts, kas Mammītei padara dzīvi grūtāku?” “Tu zini, es vienmēr palīdzu virtuvē, tad uzlieku priekšautiņu un palīdzu mammai, es noslauku traukus, uzslauku drupačas un...” – “Bet, Anna Sofija, kur ir tas *sliktais* punkts?” Viņa dziļi ievilka elpu un sāka no jauna: “Tad es ņemu priekšautiņu un tad es slauku, un tad es palīdzu mammai, un...” – “Bet, Anna Sofija, tagad mēs gribam dzirdēt nevis par taviem labajiem darbiem, bet par to, kas tev *nav* labi.” Un tad ļoti klusu, tik tikko kustinot lūpas, viņa nočukstēja: “Es atkal un atkal skrāpēju (savu ekzēmu) uz rokām...”. Tas tad arī bija viņas punkts. Tas man atkal bija precīzs salīdzinājums mums visiem: mēs labprātāk skatāmies uz mūsu labajiem darbiem, bet parējo atbīdām uz nākotni. Bet tur, kur mēs ar ticību pirmām kārtām piestrādājam pie kāda punkta, kas tiešām nospiež un nomoka mūs, tur būs pārmaiņas viena pēc otras, vienu panākumu nomainīs nākamais.

Vajāti, bet nepamesti

“Ja jūs tiekat zākāti Kristus vārda dēļ, jūs esat laimīgi, jo godības un Dieva Gars atdusas uz jums.” (1Pēt 4:14)

Ir zināmi laiki, kad atsevišķas Rakstu vietas mūs uzrunā īpaši, ir tuvas sirdij un dziļāk mums atklājas. Tā man bija ar sākumā minēto pantu. Jau pirms vairākiem mēnešiem mums nācās sākt pierast pie tā, ka cilvēki caur masu informācijas līdzekļiem mums publiski cēla neslavu. Avīzēs un pat televīzijas raidījumos mūs visļauņākajā veidā starp citu apvainoja arī cietsirdībā pret bērniem. Vispirms jau tas notika Vācijas dienvidu daļā. Bet tad, pirms divām nedēļām, līdzīga satura raksts parādījās pēdējā lapā vienā no Šveices lielākajām avīzēm. Apvainojumi bija visdažādākie, sākot ar ļaunu apiešanos ar bērniem līdz pat tam, ka Ivo, kā sekas līderim, esot tik autoritatīvas ambīcijas, ka viņš pats sevi nostādot Dieva vietā. Pie šī jāpiebilst, ka raksts tika uzrakstīts pēc šī žurnālista draudzīgas sarunas ar Ivo. Ivo speciāli veltīja laiku, lai uz visiem žurnālista uzdotajiem jautājumiem atbildētu korekti un

patiesi, ko pati varu apliecināt. Vienīgais, ko Ivo lūdza, bija iespēja pārlasīt rakstu pirms publicēšanas. Taču nākošais, ko mēs dzirdējām, bija ziņojums par šo briesmīgo rakstu, kur neviens teikums nesakrita ar to, ko Ivo teica intervijā.

Tajā piektdienā mēs visi kā apstulbuši sēdējām pie pusdienu galda. Jutāmies kā murgainā sapnī. Man bija gandrīz neiespējami pasniegt manas rūpīgi gatavotās pusdienas savam vīram, jo nevienam nebija ēstgribas. Ivo domīgi teica: “Bērnī, no šodienas mūsu dzīve vairs nebūs kā agrāk.” “Kāpēc tu tā domā, tēti?” – “Uz tāda raksta pamata būs jārikojas policijai. Man pat ir aizdomas, ka tas arī ir šī raksta dziļākais mērķis. Es nezinu, cik ilgi mēs vēl būsim kopā visa ģimene. Mani droši vien arestēs.” Šie vārdi mums skanēja kā no citas pasaules, kaut ko tādu mēs vienkārši nespējam stādīties priekšā.

Pagāja pāris dienas un mēs reāli atradāmies šajā situācijā. Mana sirds izmisīgi dauzījās, kad pēc brokastu laika seši sveši kriminālpolicisti kopā ar mūsu iecirkņa policistu jau stāvēja mūsu dzīvoklī. “Tā būs

Vajāti, bet nepamesti lielāka akcija.” Mums paskaidroja, ka tiks veikta plaša izmeklēšana, kuras pamatā ir pret mums izvirzītās apsūdzības. Mūs nekavējoties citu no cita izolēja, tā ka mēs nevarējām pateikt otram ne vārdu. Trīs policisti paņēma Ivo uz nopratināšanu, bet es saņēmu citu uzdevumu. Vienas policistes un viena policista pavadībā man bija jāizņem no skolas daļa bērnu, lai kopā ar mazākajiem bērniem dotos uz bērnu klīniku St. Gallenas pilsētā. Tur bija paredzēts rūpīgi izmeklēt katru bērnu, lai atklātu spīdzināšanas pēdas. Vecākie bērni un Simons, kurš vēl atradās darbā, iecirkņa inspektora pavadībā arī bija nogādāti uz klīniku. Ar to brīdi, kad es sapratu, ka “tagad viss ir nonācis tik tālu”, mana sirds pilnīgi nomierinājās, es varēju meklēt tikai Kungu. Mašīnā mēs, kopīgi ar mazajiem bērniem, lūdzāmies par tēti un pārējiem bērniem. Es zināju, ka tagad vairs neko nevaru teikt, vairs nevienu nevaru audzināt. Tagad viss ir tā, kā ir. Klīnikā mūs pieņēma vecākais bērnu ārsts un tiesu medicīniskās ekspertīzes speciālists. Viņi ļoti rūpīgi izmeklēja mūsu bērnus. Laikā, kad es sirdī nepārtraukti lūdzoties, to visu

vēroju, iepriekš minētais pants sāka piepildīties. Es varēju tikai priecāties par to, cik dzīvespriecīgi un brīvi, starojošām sejām, bērni uzņēma šos cilvēkus. Vairākas stundas mums nācās te sēdēt, gaidot citam citu, un policisti šai laikā mūs vēroja. Visi jautri un priecīgi rotaļājās, it kā nekas nebūtu noticis. Arī mazā Rutli, kuru man nebija kur nolikt, visu laiku bija mierīga. Viņa staigāja pa gaiteni ar leļļu ratiņiem un uzsmaidīja katram, kas gāja garām. Nebija nekāda nemiera vai disharmonijas, neviena paša nemiera vai spītības – pilnīgi nekā. Jutu, ka arī izmeklēšanā iesaistītais personāls kļūva pret mani aizvien laipnāks un priecīgāks. Tad pienāca kārtā vecākajiem bērniem un viņi viens pēc otra saņēma apliecinājumu: “Te neko nevar atrast”.

Pēc tam man paziņoja, ka arī man un diviem vecākajiem dēliem - Simonam un Dāvidam – būs vēl jāiet uz nopratināšanu uz Trogenu. Tikmēr pārējie policisti aizvedīšot uz mājām bērnus. “Es braukšu ar policistiem! Es braukšu ar policistiem!” – priecājās mazie puikas. Šajā dienā es vairākkārt redzēju, ka policisti smejas. Bet kriminālpolicijas darbiniece teica

Vajāti, bet nepamesti

kolēģim: “Šodien nu gan mums ir neparasts uzdevums”. Vairākas stundas vēl tikām pratināti policijas iecirknī atsevišķi viens no otra. Zēnus pratināja kriminālpolicisti, bet mani – darbiniece sievietē. Man tās bija ļoti smagas stundas, es ļoti cietu no šīs netaisnības. Bet arī te Dievs man palīdzēja dot atbildes, un uzticami pastāvēt uz to, ka es savus bērnus audzinu konsekventi. Ka absolūtas vajadzības situācijās, kad tos grib satvert ļaunums, es paņemu rokā arī rīkstīti, lai uzsistu pa dibenu, un tam nav nekāda sakara ar bērnu sišanu. Tāpat man bija iespēja vērst izmeklētāju uzmanību uz visiem mūsdienu bērnu audzināšanas teoriju milzīgi sliktajiem augļiem, kas arvien vairāk mūs pārņem. Arī nopratināšanas laikā mani puiši bija visu prieks. Kad es beigās satiku policistu, kurš nopratināšanā bija ar zēniem, viņa seju rotāja starojošs smaids. Puiši vēlāk stāstīja, ko viņi atbildējuši, es brīnījos un sajūsminājos - šī bērnu tik bērnišķīgā ticība, tik vienotas, pārliecinošas un gudras atbildes! Te jāatceras, ka bija arī tādi jautājumi, kuru atbildēšana ar pliku “jā” vai “nē” varētu novest pie smagām

saprašanās kļūdām: **“Vai ir atļauts dot nodokļus ķeizaram, vai nē” (Mat 12:14).**

Pēc tam viņi abi, neatkarīgi viens no otra, veica savus labojumus policijas protokolā, līdz viņi visā sajuta mieru, un tikai pēc tam parakstījās. “Es skaidri redzu, ka tā ir tikai vētra ūdens glāzē”, bija viena no darbinieka piezīmēm. Beigās sieviete - policiste man paskaidroja, ka viņai ir vēl jāuzraksta ziņojums par apskates rezultātiem klīnikā. Protams, viņa tajā rakstīs par to, kāds miers valda pār mums un kādas ir savstarpējās attiecības, ko viņa redzējusi. “Un iepriekšējās izmeklēšanas rezultāti jūsu ciemā, pie kaimiņiem un skolotāju sniegtās liecības – viss bez izņēmuma ir nevainojami. Visi liecināja, ka bērni ir dzīvespriecīgi, moži un pieklājīgi,” viņa man skaidroja. Beigās viņa vēl izmeta frāzi: “Protams, ir skaidrs - ja visi būtu tādi kā jūs, tad mums policijā klientu nebūtu.” Šis izteikums mani īpaši iepriecināja. Beidzot es atkal varēju redzēties ar Ivo, kurš visu šo laiku bija gaidījis izmeklēšanas kamerā. Diemžēl mājup mums vajadzēja braukt atsevišķi, bez tam mums vēl konfiscēja dažas mantas.

Vajāti, bet nepamesti

Beigu beigās mēs visa ģimene kopā ar bērniem atkal sēdējām viesistabā. Bērni aizgūtnēm, bez apstājas stāstīja par dienā piedzīvoto. Pateicībā par to, ka atkal visi esam kopā, mēs lūdzām Kungu un nodevām visu Viņa rokās. Kā būs tālāk, mēs vēl nezinām. Arī ciemā mūs dziļi nicināja. Kāds vēl bija izgatavojis augstāk minētā raksta kopijas un iznēsājis tās pa ciema iemītnieku pastkastītēm. Pēdējais, ko es dzirdēju no Simona, bija tas, ka masu saziņas līdzekļi turpina izdarīt spiedienu, šoreiz caur reģionālo radio (DRS 3). Es pilnīgi droši zinu vienu - Dievs stāv augstāk par visu un pienāks diena, kad arī šie cilvēki, kas ir tik ļauni noskaņoti pret mums, reiz tiks rūpīgi pārbaudīti, līdzīgi kā mēs. Es gaidu, ko Dievs vēl darīs, kā ar mums, tā ar mūsu apspiedējiem un novērotājiem.

Medus burka

Vasaras sākums man vienmēr nozīmē arī sarunas vecāku sapulcēs, par novērtējumu un par bērnu sekmēm. Arī Jans Enohs (6 gadi) pirmo gadu bija ārpus mājas - apmeklēja bērnudārzu. Bērna pirmais gads bērnudārzā mums vienmēr nozīmē arī mazu pārbaudījumu gadu: vai bērns, būdams prom no mammas visu redzošajām acīm, spēs saglabāt mieru un izvairīties no ļaunuma? Vai viņš spēs būt citāds, vai arī pakļausies kopējai plūsmai? Kā viņš rīkosies, ja citi viņu kaitinās? Vai viņam būs spēks neatmaksāt ar to pašu jeb viņam gribēsies sist atpakaļ. Kāds man bija izbrīns, kad audzinātāja uzteica Janu Enohu par viņa teicamo uzvedību, interesi, uzmanību un par noturību! Protams, ka tas mani ļoti iepriecināja! Tomēr, manu rīta klusumu laikā es bieži pieķēru sevi domājam par Janu Enohu. Kaut kas man tā īsti nepatika. Es jutu, ka reizēm viņš ļoti labi prot izmantot manas vājās vietas savā labā. Piemēram, ja man ir daudz darāmā un es nepievēršu viņam uzmanību jeb arī, ja ir kāds starpgadījums - sarunas vai

sanāksme. Tad viņš vienā mirklī ir prom, nepajautājot, vai drīkst iziet ārā, un arī neizpildījis līdz galam manis uzdoto uzdevumu. Bija arī gadījies, ka es aizmirsu kādus viņam pildāmus uzdevumus un tad viņam tie arī ir “laimīgi” izpalikuši. “Mammīt, tu esi kļuvusi pārāk piekāpīga!”, žēlojās tad vecākie bērni. “Ar mums tev nekas tāds nenotiktu!” Jeb arī: “Tev noteikti jābūt stingrākai pret viņu. Tā tas nevar turpināties.” Un es lūdzos par radušos situāciju vai, ja lūgšanai nebija spēka, es nopūtos Kunga priekšā. Un kā vienmēr, kad es vairs nezinu, kā rīkoties tālāk, palīdzība nāk no augšas. Mēs patlaban mēģinājām mūsu “Novatorium”, kad Ivo nejauši ienāca dzīvoklī. Tur viņam garām aizlavījās Jans Enohs un gribēja uzreiz atkal ielekt zālē. Ivo juta, ka tur kaut kas nav kārtībā un uzreiz uzsauca: “Stop!” Viņi kopā devās uz izejas punktu, no kurienes Jans Enohs bija atskrējis.

Un tur jau tie bija, visi pa grīdu izbirušie saldumi, ar kuriem viņš bija kritis kārdinājumā. Tajā brīdī gadījuma pēc pienācu arī es un, tā kā viņam tūlīt bija jādodas prom,

Ivo atstāja manā ziņā piespiedu nožēlas nomākto darboni. Es viņam jautāju: “Jan Enoh, vai nav vēl kaut kas, par ko tu gribētu atzīties? Man pēdējā laikā, par tevi domājot, vairs nebija miera. Lūdzu, pasaki man to. Nekad nedzīvo ar sliktu sirdsapziņu.” Pēc maza brītiņa viņš aizveda mani uz mūsu pieliekamo un pavāca malā kasti ar rotallietām. Tad viņš palīda stūrī zem plaukta, kur neviens nekad neieskatās, un izvilka no turienes burku ar medu. Ar kaunu sejā viņš raudādams padeva burku un teica: “Kad mums pēdējo reizi iedeva medu, es noslēpu šo burciņu.” Un tiešām, kad es atvēru burku, tur bija viņa pirkstiņu pēdas. Tagad man kļuva skaidrs, no kurienes šis nemiers sirdī un miera trūkums attiecībā uz Janu Enohu. “Zini, kaut ko noslēpt ir vissliktākais, ko tu vari darīt”, es viņam skaidroju. “Ja tev kādreiz notiek kas slikts vai tu sagraujies, nonākdams kārdināšanā, tad tas nebūs tik bēdīgi, ja uzreiz tajā atzīsies. Bet apzināti noklusēts grēks var sagraut visu tavu dzīvi. Tā tu pieradīsi pie nomāktas, samocītas sirdsapziņas un Kunga balss atkāpsies no tevis. Tev vajadzēs grēkot

atkal un atkal.” Es ticu, ka Jans Enohs bija ļoti pateicīgas par to, ka mēs varējām nolikt šo nastu, un viņš bija vaļā no šīs lietas. Protams, bija prieks, ka mūsu sarunas atkal bija tīras no izlikšanās un meliem. Nedaudz vēlāk es viņam vēlreiz pastāstīju stāstu par Āchanu, kurš caur slēptu pārkāpumu uzsūtīja sodu visai tautai. Tieši tāpat notiek arī ģimenē. Šis gadījums tikai lieku reizi parādīja, kā tas notiek arī ar mums, pieaugušajiem. Pārtrūkst garīgā komunikācija, kaut kas nomāc, nav miera dvēselei. Esmu no jauna pārliecināta, ka tādos gadījumos noteikti kaut kur ir noslēpta kāda “medus burciņa”. Jebkura veida pārkāpums ir nemiera patiesais cēlonis. Ja vien mēs spētu saskatīt un atpazīt, cik tuvu tas ir. Un tā es no jauna lūdzu “Kungs Jēzu, atver arī mums acis, lai mēs varētu no jauna ieraudzīt, kur ir mūsu “medus burciņas”. Palīdzi, lai mēs nepierastu pie nespēcīgas bezgara dzīves, pie mokošas dzīves bez miera.”

Kas tas konkrēti ir - brīvdienas?

Nedēļas aiztraucas un tu kaut kur sirdī jūti, ka tās ir pavisam izšķirošas dienas. Dievs šajā laikā vēlas kaut ko paveikt. Vai nu mēs to sajūtam un vēlamies iet kopā ar Viņu, vai arī viss paiet mums garām. Viņš grib šai laikā “dabūt cauri” savu Miera Valstību. Visam pasaulē ir jānonāk (vai drīkst nonākt) zem Viņa miera valdīšanas. Es pastāvīgi jūtu šo Gara darbību un aģitēšanu. Kalpošana Dievam vairs neiekļaujas vienā “klusajā stundiņā”. Tā iestiepjas naktī vai sākas rīta agrumā, ja kaut kas nav kārtībā, tas ir – ja vēl nav salīdzinājuma ar Viņa Miera Valstības stāvokli. Vai arī tev tā mēdz būt?

Ar mums šogad tā bija atvaļinājuma laikā. Atvaļinājums un atpūta iespējama tikai tur, kur Dieva miers reāli var noteikt visu, kur jebkurš ļaunums, pat tas vismazākais, tiek samīts zem mūsu kājām. Pretējā gadījumā atvaļinājums būs tikai atbildības un visu neizstrādāto lietu atlikšana uz vēlāku laiku, to apmainot pret dažām ārējā

Kas tas konkrēti ir – brīvdienas?

miera dienām, lai pēc tam atkal viss vienā gūzmā uzveltos mūsu pleciem. Tāds bija arī mūsu brīvdienu mērķis – vairāk Viņa valdīšanas un Viņa miera mūsu praktiskajā ikdienas dzīvē. VIŅAM jāklūst visam visā un visos, sākot ar mums un mūsu bērniem!

Šādā nozīmē mūsu ģimenes rīta sapulces deva man lielu prieku. Tagad arī mūsu tētis ik dienu bija tikai priekš mums vieniem, un tas ik dienu! Mēs daudz apmainījāmies domām un guvām redzējumu ikdienai, kā itin visu var darīt “kā tam Kungam”, pat vissīkākajās lietās. Tādā veidā mums nebija vajadzīgi likumi un norādījumi visam.

Citreiz bija arī asaras, kad izstrādājām to, kā garīgā nāve varēja ielavīties starp mums. Noskaidrojās, ka šim stāvoklim par iemeslu parasti bija kāds no bērniem. Kolīdz viņi novērsās no grēka, mēs visi atkal kļuvām brīvi. Reiz bija tā, ka nemaz nejutām dzīvību no Dieva, bija tikai laicīgo lietu patēriņš. Rezultātā lielai daļai bērnu vajadzēja palikt mājās, kamēr ar pārējiem mēs devāmies ekskursijā. “Es dodu “labo” un “dzīvību” tikai tiem, kam ir dzīvība” – teica Tētis.

Tas bija noteikts stingri – tagad tikai vajadzēja vienkārši būt čakliem, uzkopt dzīvokli, mazgāt mašīnu, rūpīgi veikt uzkopšanu un pašiem atrast Viņu Pašu – To, kurš ir īstā Dzīvība. Un mums tas izdevās! Citā reizē mēs smalki analizējām: kur mēs visbiežāk zaudējam vispārējo mieru un dzīvību? Kuras ikdienā ir tās lietas, kurās mēs “izkrītam no Viņa”? Šo uzdevumu katrs paņēma līdzī savai stundai vienatnē ar Dievu.

Neticami, bet nākamajā rītā visi, ieskaitot mazo Jošua, atnesa vienu un to pašu atbildi! Pirmais atnāca Simons (16 gadi) un teica, ka viņam bieži vien līdz vakaram nepietiek “degvielas”, kuru viņš iegūst, esot stundu vienatnē ar Dievu. “Dienas gaitā es bieži palaižu garām brīdi atkārtotam kontaktam ar Dievu, palaižu garām atkārtotu “iekšējo saslēgšanos ar Dzīvību”, kā to, piemēram, darīja Daniels. Viņš meklēja šo saplūšanu gan rītos, gan dienā, gan arī vakarā. “Viņa augšistabas logs vienmēr bija atvērts pret Jeruzālemi, un, tāpat kā iepriekš, viņš trīsreiz dienā, ceļos nometies, lūdza un slavēja Dievu.”

Kas tas konkrēti ir – brīvdienas?

(Dan 6:11)¹ Ja es nerīkojos tāpat, tad vakaros regulāri, kad man vajadzētu vēlreiz “pieslēgties”, man nolaižas spārni. Tad viss regulāri tiek uzkrauts Mammītei, viņu pārslogojot, jo viss viņai ir jānes vienai. Un tur tad arī ielaužas nemiers”. Jā, tā tas tiešām ir! Eliass ierakstīja savā burtnīcā sekojošo: “No rīta es vēl esmu Viņā, pusdienlaikā ne ļoti, bet vakarā nu nemaz neesmu Viņā!” Bija brīnišķīgi redzēt jau šīs vienas sarunas augļus. Un tiešām, kad mēs nākamajā reizē atgriezāmies no ekskursijas, autobusā bija manāmi mierīgāk, nekā citām reizēm. Bērni bija to iegaumējuši un no jauna bija “pieslēgušies” Kungam. Pēc tam mūsu attiecības, darbojoties kopā, kļuva pavisam citādas. Katrs cēlās un veltīja sevi lietai, kamēr viss nepieciešamais bija izdarīts. Tad es pamanīju: “Ak, tas taču ir kā brīvdienās!” Jo tās tik tiešām ir īstās brīvdienas! No jauna pieslēgšanās un progress mūsu kopīgajā dzīvē ar Kungu – no šīm rezervēm mēs varam smelties visu gadu!

¹ “Daniels uzzināja, ka parakstīts šāds likums, un devās mājās. Viņa augšistabas logs vienmēr bija atvērts pret Jeruzālemi, un, tāpat kā iepriekš, viņš trīsreiz dienā, ceļos nometies, lūdza un slavēja Dievu.

Dieva valstība pret vienu cimdiņu?

Aiztraucās mēneši un ziemai atkal vajadzēja dot ceļu siltajai pavasara saulei. Vienmēr ir patīkami, kad varu sašķirot un nolikt bērnu siltās drēbes. Apavu plauktā atkal ir vairāk vietas apaviem. Cepurītes un cimdiņus arī var nolikt savās vietās. To darot, prātā nāk atsevišķi brīži: “Mammīt, tu nezini, kur ir mana cepure?” “Nē, tas patiesībā būtu jāzina *tev pašam.*” “Mammīt, es kaut kur esmu atstājis cimdus.” “Mammīt, tu neesi redzējusi manu otru cimdu?” Katram bērnam viens pāris cimdu + vēl viens rezervei, tāpat viena cepure un rezerves cepure, ausu sildītāju pāris, katram bērnam pa šallei... Rupji rēķinot, kopā tas būs 20, 40, 50 ..., aptuveni astoņdesmit vai deviņdesmit atsevišķu vienību, kas jāuztur kārtībā! Tad reizēm gadās, ka kādu lietu pēkšņi neizdodas atrast. “Zini, mammīt, pēdējās tikšanās laikā kāds nejauši laikam būs paņēmis manu somu ar slēpošanas biksēm, labajiem cimdiem un

Dieva valstība pret vienu cimdiņu?

jauno cepuri. Sporta zābaki arī bija somā. Nekur nevaru to atrast!” Visdumjākais, ka tās īstenībā bija tieši manas sniega bikses, kuras biju aizdevusi savam vecākajam dēlam...

Bieži man ir gadījies, ka man tādos brīžos sabojājās garastāvoklis un es zaudēju ticību. Kura māte gan šādā situācijā nenodomātu: “Tas nekas, mēs vienkārši nopirksim ko jaunu vietā!” Un tiešām, dažreiz nav citas izejas, kā, piemēram, gadījumā ar šo somu, kuru, neskatoties uz pūliņiem, tā arī neizdevās atrast. “Ak nē, tā nevar būt!” vai: “Atkal kaut ko pazaudējām!” – tāda bieži būtu normāla reakcija. “Vai tad tu nevari rūpīgāk sekot savām mantām?!” – Un cīņa jau ir zaudēta, sakāve ir ielavījusies pa pavērtajām durvīm un izplatās ģimenē. Kā man tagad rīkoties? Vai man tagad apmainīt Dieva valstību un mieru pret cimdu vai somu? Protams, tas nav nekas labs, un es arī negribu pie tā pierast, bet iespējama reakcija varētu būt arī tāda: “Kungs Jēzu, Tev ir uzvarošs risinājums jebkurai situācijai, Tu

arī zini, kur mantas pazuda un Tu palīdzēsi mums tikt ar to galā...”

Es arvien vairāk apzinos, ka tieši šādi banāli sīkumi kļūst par mūsu dzīves karstajiem punktiem, pēc kuriem redzams, vai mēs augam Garā, vai nē. (Te vēl par daudz ko varētu pastāstīt.) Tieši šajās situācijās es varu vingrināties palikt Jēzū un neatvērt durvis sakāvei. Cik brīnišķīgi ir būt kopā uzvarā un redzēt, ka atkal ir rasts risinājums! Mana lūgšana un vēlēšanās ir, lai nebūtu vairs nekā, kas mani varētu aizvilināt prom no Viņa un Viņa miera, jo pasaulē nekas nav tā vērts, lai to iemainītu pret Viņu un Viņa Valstību!

Uz iekšu – tas ir uz āru

Vispatīkamākais pārdzīvojums mūsu pēdējā vasaras turnejas nedēļā atkal bija mūsu bērni. Ar savu vienkāršību, prieku un dabiskumu viņi vienkārši iekaroja cilvēku sirdis. Viņu uzstāšanās ar bērnu mūziklu, dziesmām un bērnu sprediķiem gandrīz bez izņēmuma bija šo vakaru visbrīnišķīgākie notikumi. Mūzikls “Karaļa gudrība” ar tā brīnišķīgajiem kostīmiem un kulisēm, ar mejestātiski nospēlētajām ainiņām, bērnu sadarbību (no jaunākā četrgadnieka līdz pat vecākajam, 16 gadīgajam), ar daudzām no visas sirds dziedātām dziesmām, vienkārši - visa uz skatuves valdošā harmonija aizkustināja skatītājus līdz sirds dziļumiem. Skatītājiem bija grūti aptvert, ka to visu ir spējusi paveikt tikai viena ģimene. Daudzās sarunas pēc uzstāšanās man ir skaidri parādījušas, ka esam pieskārušies vienam no mūsdienu lielākajiem trūkumiem un dziļākajai vajadzībai, kādas šodien vispār ir kā kristiešu, tā nekristīgo vidū. Tā ir nepieciešamība pēc harmonijas laulāto starpā un ģimenes dzīvē, kas sniedzas no vismazākā līdz vislielākajam. Tas

man likās pat tik liels, kā ūdens trūkums tuksnesī. Lai ar ko es arī runātu, problēmas bija skaidri redzamas. Ja tie nebija vecākie bērni, kuri dumpojās un dzīvoja, ļaunuma saistīti, tad tas bija vīrs, kas gāja savus ceļus. Bet, ja tie nebija šie gadījumi, tad tā, varbūt, bija mamma, kas bija atradusi sev šķietami “labāku vīru”. Īsāk sakot, bija visdažādāko veidu mocību un grūtību salikumi.

Kādu vakaru, kad bērni bija nodziedājuši savas dziesmas un vecākie bērni (Simons 16 gadi; Dāvids 15 gadi un Loīze 13 gadi) bija liecinājuši un pastāstījuši par savu dzīvi, kāda mana vecuma sieviete gribēja ar mani parunāt. Pagāja kādas 5 minūtes, līdz viņai izdevās noformulēt savu teikumu. Viņa tik stipri raustījās elsās, jo, redzot šo harmoniju, viņa aptvēra to, kas no viņas puses ir palaists garām un nedarīts. Pašā laulības dzīves sākumā Dievs viņai darīja zināmu, kādu Viņš redz ģimeni un bērnu audzināšanu. Bet viņa to vienkārši nepieņēma un tagad ir spiesta noskatīties, kā viņas bērni iet savu ceļu. Šis sāpīgās realitātes trāpījums tomēr uzreiz uz viņu iedarbojās pozitīvi: “Es gribu vēlreiz sākt visu no

Uz iekšu – tas ir uz āru sākuma. Es lūgšu piedošānu savam vīram un bērniem un turpmāk atkal gribu dzīvot pēc Dieva gribas.”

Neskaitāmi cilvēki izteica vēlmi turpmāk saņemt palīdzību ģimenes jautājumos. Tāpat mērīšanas nedēļu daudzi dalībnieki redzēja kā absolūtu vajadzību, un viņi gribēja ņemt tajā dalību pēc iespējas ātrāk. Viņi saprata, ka tā nav mūsu augstprātība, kā daudzi to redzēja izkropļoti, bet gan piedāvājums no sirds. Pilnīguma labad man vēl jāsaprot, ka mēs tikāties arī ar kritiķiem un pret mums ļauni noskaņotiem cilvēkiem. Bet par to nav vērts runāt. Tagad mēs atkal esam atgriezušies, pilni pateicības Dievam par to, ka viņš tik daudz ir izdarījis. Taču diemžēl, attiecībā pret visu kopējo vajadzību, tā visa vēl ir daudz par maz. Un es atkal no jauna apzinos: *“Jo dziļāku Dieva klātbūtnes uz ārieni mēs no Dieva vēlamies sagaidīt, jo vairāk ir jāstrādā uz iekšu, savās pašu četrās sienās!”* Arī mums vēl ir daudz jāstrādā. Pēc visām tikšanās reizēm, man tagad ir liels prieks atkal būt mājās, un kopā ar visu ģimeni tālāk strādāt ar mūsu “Miers visapkārt - ģimenes laiku”. Nav nekā skaistāka, kā kopīgi spert jaunus soļus uz mieru un uz dzīvību VIŅĀ!

Mīlīgais, ceļu laužošais “būt sievai”

“Mēs labprāt Tevi uzaicinātu uz sarunu ar mums nākamajā mūsu brokastu tikšanās reizē sievietēm” – tāds bija uzaicinājums no māsām, kuras nu jau vairākus gadus bija svētītas rīkot šādas tikšanās sievietēm no visas apkārtnes. Šo ikmēneša brokastu laikā māsas stāstīja par Evaņģēliju un vēstīja par Dieva valstību. Mana pirmā doma, dabiski, bija: “Kāpēc es? Es taču nekad neesmu darījusi neko tamlīdzīgu...” Bet, kad Ivo teica, ka man obligāti jāpieņem šis uzaicinājums, man nebija iespējas no tā izvairīties.

Pārdomājot, ko gan Dievs gribētu pateikt sievietēm tādā rītā, man atkal kļuva skaidra viena lieta: Lai cik daudz vārdu ir pateikts virs zemes, lai cik daudz izklatītu piedāvāts un lai cik daudz aicinājumu cilvēcei ir izteikts, pie lielākās daļas viss paliek pa vecam, bez izmaiņām. Nē, ja esam godīgi, tad viss attīstās stāvus lejā. Un tagad arī man par kaut ko jāpļāpā? “Kungs, mums ir

Mīlīgais, ceļu laužošais “būt sievai” vajadzīgs kontakts ar Tevi, ar patieso Dzīvību, ar vārdiem no Tavām lūpām, kas nostādīs mūs uz kājām, dos redzējumu un radīs mūsos to, ko mēs paši nevaram!” Bet kurš ir spējīgs to nodot tālāk?

Savā bezizejas situācijā es stāvēju Dieva priekšā. Es ņēmu piemēru no Ivo, kurš vienmēr stāvēja Dieva priekšā tik ilgi, līdz pienāca izšķirīgais brīdis un viņam no augšas atklājās, kā vēl vairāk mūs ievest Kristū, nevis tikai dalīties ar mums savās zināšanās. Pēkšņi manām Gara acīm atklājās kaut kas pavisam jauns visās krāsās. Tā bija sen redzēta vīzija, kas mani uztrauca vēl tad, kad biju jauna meitene. Maigas, sievišķas būtnes vīzija, kas visos laikos ir bijusi svētības atslēgas persona. Būtne, kurai ar tās neaptraipīto, priekšzīmīgo, uzticamo gaitu ir ceļa laužējas funkcija uz Dieva Valsību. Viņa ir darītāja, kas ar savu dzīvi un darbību iemieso Evaņģēliju. Viņa - atdarināšanas cienīgs piemērs, kas izdaiļo Kristus mācību ar savu kluso, pakārtoto dzīvi paklausībā. Sievas būtība, kura visos laikos ir izcēlusies ar gudrību, drosmi, gatavību ciest, ar izturību ir līdzī mainījusi un veidojusi pasaules vēsturi. Kāda milzīga atšķirība, salīdzinot ar mūsdienu

emancipētās, valdīt kārās, histēriskās sievietes kliegšanu, kuru mēs šodien dzirdam visapkārt kā dienišķo “kārtību”: brīvības cīņas pret diskriminācijas sajūtām, vajadzība kāpt augšā varas pozīcijās, lai paceltu savu imidžu. Tā ir tāda nabadzība, salīdzinot ar dievišķo skaistumu aicinājumā būt sievai! Tāpat nevar nepieminēt sieviešu izliktos tīklus, kuros viņas vēlas noķert vīriešus, izmantojot visas pavedināšanas mākslas, līdz ar to izjaucot dzīvi. Pie tam viņas nezina, kāda godība dus uz harmoniskas ģimenes dzīves pēc Dieva principiem, kas kopā ar Dievu iesoļo arvien dziļākās mīlestības dimensijās. Jā, uz šīs zemes pastāv tādas atšķirības, kā debesis un elle. Kurai vīzijai mēs sekojam, un kā mēs vispār to praktizējam?

Šādas domas uztrauca mani līdz brīdim, kamēr es ar mazu bloknotu rokās iegāju ar mīlestību izpušķotā zālē, kur bija sagatavotas brokastis. Bija izmantots katrs stūrītis, lai būtu pēc iespējas vairāk sēdvietu. Bija sapulcējušās ap 70 sievietes, dažas kopā ar vīriem, kuri speciāli bija paņēmuši brīvdienu un gaidīja manu uzstāšanos. Vadītāja stādīja mani priekšā sanākušajiem un deva man

Mīlīgais, ceļu laužošais “būt sievai” pusotru stundu laika. Bet es nezināju, varbūt manu piezīmju pietiks tikai 10 minūtēm? Es varēju atkal tikai brīnīties, kāds ir mūsu Kungs! Viņš deva savu svētību, un visi klātesošie, tik izslāpuši pēc dzīvības, burtiski uzsūca manus vārdus. Nobeigumā bija daudz labu sarunu un es pamanīju, cik tukšs palika grāmatu galds. Saprātu, ka esmu paņēmusi līdzi par maz grāmatu.

Taču visaugstākais šīs tikšanās punkts man bija vadītājas izteiciens, kas dažas dienas vēlāk tika pateikts man: “Sievietes nostājās manā priekšā un uzstājīgi gribēja zināt, kas būtu darāms, lai “ieietu” šajā aicinājumā būt sievai. Viņas vēlas, lai tu atbrauktu vēlreiz un sniegtu vairāk konkrētu, praktisku piemēru.” Kāds prieks un svētība, ka kāds vēl vispār meklē tādu sievu pēc Dieva prāta! Cik daudzus gadus ir bijis citādi!

Mana vissirsnīgākā vēlēšanās ir, lai visi – gan sievas, gan vīri un bērni, gan veci, gan jauni, brīvi vai precēti - atkal ieietu patiesajā Kristus aicinājumā, un lai tā caur mums sev ceļu izlauztu Dieva Valstība uz šīs zemes!

(Jūs varat saņemt šīs tikšanās ierakstu ar kasetēm “Sieva I” un “Sieva II”).

“Būt pilngadīgam nozīmē...”

“...neuzķerties pašam uz sava āķa.” Šo teikumu man nesen pateica Ivo, kad pārdomāju par tēmu “Pilngadība” attiecībā pret bērniem. Kā dažāda vecuma bērnu māte, es pastāvīgi riskēju audzināt un izturēties pret vecākajiem bērniem tāpat kā pret jaunākajiem.

“Dari to, nedari šo!” – šie šaurie rāmji, kas tik ļoti vajadzīgi jaunākajiem bērniem, vecākajiem var kļūt par absolūti bremzējošu faktoru, attīstot attiecības ar Dievu. Viņiem ir nepieciešama brīvība, atsevišķās jomās varēt pašiem izlemt un kā pilngadīgiem atrast, vai uz kādas lietas ir miers vai nav. Tāpat viņiem ir jāiemācās pēc pašu iniciatīvas ievērot zināmus pamatnoteikumus un pēc iekšējās sajūtas sekot, lai šie noteikumi nepazustu bez pēdām. Man arī ir kļuvis skaidrs, ka nu jau man vairs nav jābūt tai instancei, kura dod impulsus tik daudziem, drīzāk nepatīkamiem ikdienas sīkumiem.

“Būt pilngadīgam nozīmē...”

“Vai neesi aizmirsis, ka tev vēl jāpavingrinās mūzikā?” “Kā ir ar taviem mājasdarbiem?” “Domāju, ka tev vēlreiz rūpīgāk jāuzkopj istaba!” u.t.t. Es jutu, ka kaut kam ir jāmainās pašā saknē. Arī Ivo man paskaidroja, kādas briesmas slēpjas apstākļī, ja bērni laikus netiek ievadīti pilngadīgo kārtā: “Tikai tad viņi paši var reāli ieraudzīt, kādas īstenībā ir viņu attiecības ar Kungu praktiskajā dzīvē. Tad varēs redzēt, kas patiesi ir kļuvis par viņu pašu lietu, un kas ir tikai kā korsete, kas satur stabilu viņu dzīvi no ārpusēs.”

Tas viss bija man uz dvēseles, kad es stāvēju tā Kunga priekšā. Es skaidri jutu, ka man bērni ir jāsadala divās grupās, un proti, piecos vecākajos un piecos jaunākajos. Vecāko atbildībā es nodevu vairākas pamata kārtības jomas – pavisam viņu pašu pārraudzībā, lai viņi varētu vingrināties būt pieauguši. Piecu jaunāko “speciālā nozare” arī turpmāk bija vingrināšanās būt uzticīgiem manā virsvadībā. Šis solis manai sirdij un arī bērnu sirdīm deva lielu skaidrību un nākotnes redzējumu, kā iemācīto patstāvīgi realizēt

dzīvē. Man tas deva arī drosmi turpmāk jaunākos bērnus audzināt stingros rāmjos, jo te man kā mātei bija risks audzināt mazos bērnus kā lielos, un pretēji, izturēties pret lielajiem kā pret mazajiem, par ko es jau stāstīju. To visu pārdomājot, man pēkšņi atklājās, ka Dievs ar visu cilvēci rīkojās tieši pēc tā paša principa: vispirms bija likums, lai mēs pēc tam varētu dzīvot pēc Gara likumiem. Pilnīgi skaidrs, ka neviens nevar dzīvot pēc Gara likumiem, ja iepriekš nav izjutis dzīvi šaurajos likumu rāmjos! Tas ir Dieva princips. Un tā, pilngadīgs ir tas, kurš bez “tev jādara” un “tev vajag” patstāvīgi ir gatavs maksāt cenu, un vairs nepaklūp pats uz savas sirds stīķiem. Mēs jau esam “uzkrājuši” pirmo pieredzi un skaidri esam sajutuši, ka ne viss jau ir kļuvis pavisam par “pašu lietu”. Bieži bērni paši brīnījās, ka ir rīkojušies paši sev pilnīgi negaidīti. Cik labi, ka viņi var to mācīties jau tagad, nevis tikai tad, kad jau būs pametuši māju un viņiem nebūs mūsu aizsardzības!

Sēdies, plāno, valdi!

Pagājušajā nedēļā es atkal atrados smagā situācijā, jo “aiz kokiem neredzēju mežu”, jeb, citiem vārdiem sakot, aiz veļas groziem neredzēju Kungu. Lai gan sirds dziļumos skaidri zināju, ka visi veļas grozi, visi ikdienas darbi kalpo tikai tam, lai mēs iepazītu Viņu. Bet šoreiz atkal bija pilnīgi pretējā situācija. Kamēr darbi un dažādas vajadzības auga ap mani kā kalni, es ar ilgām, it kā tas būtu bijis ļoti sen, atcerējos kādu ierakstu savā dienasgrāmatā. Tas bija no mūsu aizpagājušās nedēļas ģimenes sapulces: “Es negribu, lai darbi valdītu pār mani!” Ieraksts bija izdarīts ar lieliem burtiem, apvilkti ar visām krāsām. Tur stāvēja rakstīts: Ps 110 (pēc Anni) “Sēdies pie manas labās rokas... un valdi pār darbiem!” Ko es ar to biju gribējusi pateikt? Tagad man bija sajūta, ka laika nekam nepietiek, un tagad man vajadzētu apsēsties?

Es jau septīto reizi skrēju lejā 40 pakāpienus uz pagrabstāvu, lecot pār diviem

pakāpieniem reizē un tad atkal atpakaļ, lai atkal ieliktu drēbes veļas automātā un uz minūti noķertu centrifugēšanu. Tas viss protams, līdz brokastīm, kad es palīdzēju bērniem sagatavoties skolai - kad es sasmērēju pusduci sviestmaižu, gatavoju brokastis, modināju mazos bērnus, pārklāju slapjo gultu... Īstenībā izrādījās, ka - kā vienmēr, ar labiem nodomiem vien nekas nemainās. Pirms katra progressa, un sevišķi pirms jauna - vispirms ir “nomiršana”, un tad no tā rodas kaut kas jauns. Pašreiz es tieši “miru nost”. Tas izskatās labi, bet kur gan ir tas jaunais, šis progress? Man pat nebija jācenšas slēpt savu stāvokli no Ivo... Kaut arī viņam, tāpat kā man, nebija laika, viņš tomēr veltīja laiku manai problēmai. “Kurš bija tas brīdis, kad viss sāka iet uz leju?” viņš man jautāja. Pirmajā brīdī likās, ka es nezinu, bet tad es to skaidri ieraudzīju.

“Visā darbu plānošanā man nav miera. Bērni ir kā nezālēm aizaudzis dārzs, viņiem nav aktuālas dienas kārtības, tāpēc atkal par daudz gulstas uz maniem pleciem.” Turklāt

Sēdies, plāno, vadi!

man vienmēr ir bijis grūti pieņemt palīdzību no citiem: “Mēs tiksīm galā, mums taču ir tik daudz bērnu...”

Pirmām kārtām bija “jāizravē šie aizaugušie dārziņi”. Tas nozīmēja, ka man, neskatoties uz daudzajiem darbiem, bija jāapsēžas un jāuzraksta katram bērnam jauna dienas kārtība. Tā jāpielāgo katra bērna situācijai, viņa mācību jeb darba laikam, skaidri nospraužot “palīdzības laikus” un tāpat skaidri iezīmējot “brīvos laikus”.

Ivo man ieteica: “Sāc ar brīvo laiku, ko tu vēlies viņiem piešķirt, visu pārējo būvē tam apkārt. Visu laiku, kas viņiem nepieciešams, lai sagatavotos bērnu sapulcēm, mūzikai, cirkulārajām vēstulēm un visu, ko viņi dara kopīgās lietās labā, ieskaiti viņiem kā laiku palīdzēšanai.” Plānošanas laikā es drīz vien pamanīju, cik daudz gulstas uz lielo bērnu pleciem, ar viņu garajām skolās un darba dienām, mājas darbu izpildi un visu to, ko viņi dara kopīgās lietās labā. Tajā pat laikā izrādījās, ka mazajiem vēl atliek daudz brīvas enerģijas, lai man palīdzētu. Tagad

katram no bērniem ir aktuālā dienas kārtība, “piegriezta pēc viņa mēriem”, bet man ir drosmē pieņemt palīdzību no ārienes tur, kur man pietrūkst laika.

Ivo jau sen man ir teicis: “Ne jau tas ir gods, visu izdarīt vienai pašai, bet gan paveikt to, kas ir svarīgākais (kas ir prioritāte)”. Kaut arī līdz ar to praksē vēl nekas nebija pārvarēts, taču uzreiz izmainījās visa atmosfēra, un piepildījās tas, ka nevis darbs valda pār mani, bet es valdu pār darbu.

Nu, kas gan tur liels?

“Neliela nekārtība, un kas par to?” – mēģināju sev teikt pāris dienas atpakaļ, ejot garām vecāko zēnu istabai. Istabas pusatvērtās durvis radīja manī zināmu nemieru par abiem lielajiem zēniem. “Kāpēc atkal nav izvēdināts? Un kas ar drēbēm?” Mana priekšnojauta teica man neielūkoties dziļāk istabā. Aizverot istabas durvis, pieķēru sevi pie domas: “Ak, vakar jau atkal bija vēls. Vairs neatlika laika uzkopšanai.” Un vakar..., un aizvakar? Jāatzīst, ka salīdzinot ar citām “zēnu-būdām”, te vēl bija tīri labi. Taču, tomēr es nevarēju noliegt nemieru, kuru manī iestrāvoja šī istaba. Es vienmēr tā priecājos par Dāvida noslieci uz kārtību. Ja viņš kārto, tad viss burtiski lido, un pēc tam tiešām ir redzams, ka ir uzkopts.

Ar smaidu es bieži atcerējos, kā viņš, vēl mazs zēns būdams, sāka sakārtot mantiņas. “Mammu, es jau visu izdarīju!” viņš, priekā starodams, teica, kad es iegāju, zibens ātrumā un nevainojami uzkoptajā, istabā.

Taču ielūkojoties pagultē vai aiz lielā plīša ziloņa, es sapratu, no kurienes tāds ātrums manam mazajam “uzkopējam”, jo tur atradās viss, kas pirms minūtes bija izsvaidīts pa visu istabu. Viss bija savākts un tīri noslēpts – uzkopts pēc Dāvida metodes! Neko darīt, darbiņš bija jāsāk no jauna. Pie sevis nodomāju, cik labi, ka mēs pie tā piestrādājām jau toreiz, tagad ar nelieliem, retiem izņēmumiem, šinī jomā viss ir mainījies. Tagad viņš ir par lielu svētību darbnīcai, kurā viņš strādā, jo viņš vienmēr visu paveic līdz galam un aiz sevis visu sakopj – un to viņš piedevām vēl dara ar prieku! Bet tagad, tieši no istabas viņa stūra, izstaroja stiprs nemiers. Un uz galeriju, kur atradās viņa matracis, es pat neuzdrošinājos palūkoties.

Pēc “šūnas” jau redzams

Vairākas dienas vēlāk mēs sapulcējāmies uz kopīgu ģimenes ikvakara lūgšanu. Ivo šoreiz nebija, viņam bija dievkalpojums. Es zināju, cik svarīgi ir mums visiem būt kopā spēkā un Dieva dzīvības plūsmā, lai dievkalpojumā

Nu, kas gan tur tik liels?

notiktu izrāviens. Bet šodien jūtami tā nebija. Bērni sāka atzīties savās lielajās un mazajās kļūdās. Tad es dzirdēju, ka arī Dāvids teica: “Šodien auto darbnīcā man bija neveiksme ar automašīnas durvīm. Tagad viss jau ir nokārtojies, bet es skaidri jutu, ka tas ir tāpēc, ka mājās nebiju uzticīgs mazajās lietās. Es vairs neievēroju savu nedēļas plānu. Jau pirms pāris dienām es jutu, ka jau sen vajadzētu uzkopt istabu, bet es to visu laiku atliku un darīju savas lietas. Dzīvība no manis aizplūda, un arī klusajā laikā ar Dievu man nebija nekāda izrāviena. Un beigās vēl tā kvīts darbā. Tagad es to noteikti gribu atkal izmainīt.” Viņš lūdza piedošanu Dievam un mums. Jau tai pašā vakarā viss atkal nokārtojās un bija pilnīgi sajūtams, kā spēks atkal starp mums pacēlās.

Vēlāk, kad es vēlreiz pārdomāju šo gadījumu, man no jauna atklājās vecā likumsakarība. Nedrīkst teikt: “Nu kas gan tur sevišķs?”, ja kaut kur nav miera! Nē, nē un vēlreiz nē! Tas ir kā medicīnā – vienmēr tiek ņemta maza šūniņa, pilīte asiņu,

nedaudz urīna vai fēču, un tad tas viss tiek izmeklēts. Šajāniecīgajā daudzumā atspoguļojas tas, vai viss ķermenis ir vesels vai nē. Neko vairāk nevajag.

Tas taču ir mūsu dzīves attēls! Visus šos gadus es esmu dzīvojusi pēc principa: ja bērni ir uzticīgi mazās lietās, tad man nav jāuztraucas, kā viņiem iet skolā. Ja miers būs mūsu mājas četrās sienās, tad miers būs arī tad, kad bērni būs ārā pasaulē. Alleluja! Tas ir tik vienkārši! To redz jau pēc “šūnas”! Es arī turpmāk gribu pieturēties pie šī principa, bet mazo teikumiņu “Nu kas gan tur sevišķs?” izdzīt no savas sirds.

Maza kā uts

“Mammu, man viss izdevās!” laimē starodama, sešgadīgā Anna Sofija ieskrēja pie manis pagrabstāvā, kur es darbojos ar veļu. “Izstāsti man, kā gāja?” es ar interesi jautāju. Jo nebija pagājusi ne pusstunda, kopš viņa šņukstot un raudot stāvēja manā priekšā: “Mammu, es to nevaru, tev jānāk man līdzi!” Tagad viņa, atnākusi mājās, aizgūtnēm, ļoti laimīga stāstīja, kā viss norisinājies. Jā, bet kas tieši notika?

Tas bija pirms pāris dienām, kad viņai kopā ar Janu Enohu (8 gadi) tika atļauts iet uz bērnu sapulci. Pats par sevi saprotams, ka viņa nedevēs turp, lai tikai tiktu pieskatīta vai lai tur rotaļātos, bet, tāpat kā Jans Enohs, lai palīdzētu un kaut ko nodotu tālāk bērniem. Viņas mugursomā bija rūpīgi kopā savāktie materiāli – lapiņas ar dziesmiņām, bērnu Bībele un divas viņas pašas izgatavotās sejas - “liekulīgais Fricis” un “mīļlais Pēteris”. Beidzot arī viņa drīkstēja izstāstīt savu stāstu. Ar aizrautību viņa izstāstīja bērniem, kā liekulīgais Fricis ar divām sejām citu acu priekšā vienmēr ir priecīgs un mīļš. Bet viņam ir pavisam tumšas acis un,

aizmugurē, no otras puses, viņš ir ļauns un nekaunīgs. Viņš zog, melo un neiznāk gaismā, ja viņam ir kas atgadījies. Bet mīļais Pēteris ir priecīgs, viņam ir gaišas acis un, ja viņam iznāk sagražoties, viņš to tūlīt iznes gaismā. Viņa uzaicināja visus bērnus atzīties grēkos un iznest gaismā visu, kas viņus nomoka. Un tik tiešām, viņai izdevās bērņus pilnīgi pārliecināt, un katrs atzinās grēkos, kas viņā pacēlās.

Kad viņa jautāja: “Kas no jums arī gribētu, lai viņam būtu tik gaišas acis un priecīga seja kā mīļajam Pēterim?”, visi pacēla rokas. Bet tad kaut kas notika. Kamēr viņa šo visu stāstīja bērņiem, arī viņas sirdī pacēlās augšup viens grēks. Viņa devās pie bērņus pieskatītājas un izstāstīja to viņai. Kad Anna Sofija atnāca mājās, tas bija pirmais, ko viņa izstāstīja arī man: “Mammīt, es atcerējos - kad man vēl bija pieci gadi, es piena veikalā, pērkot pienu, paņēmu mazu šokolādes oliņu. Es to ļoti nožēloju!” Mēs kopīgi pastāstījām to Kungam Jēzum, un mums abām bija skaidrs, ka šī lieta vēl ir jānokārto līdz galam. Tas bija tas brīdis, kad viņa raudot stāvēja pagrabā. Tētis teica:

“Tu viena pati varēji to paņemt, tad tev vienai pašai arī ir jāvar to nokārtot.”

Viņa saņēmās drosmi, paņēma no savas krājkasītes monētu un devās, lai atvainotos un izlabotu radušos situāciju. Pēc tam viņa laimīgi starodama priekā, atgriezās mājās: “Tante piena veikalā man piedeva un pateicās, ka es esmu atnākusi. No naudas viņa divas reizes atteicās!” Pēc tam es dzirdēju, kā viņa trallinādama kāpa augšā pa kāpnēm, lai atkal rotaļātos ar Rutli, ko viņa pēdējā laikā vairs nebija darījusi...

Man vēlreiz atklājās, kāds iznīcinošs un nospiedošs spēks ir grēkam – tas man pēdējās dienās atklājās tik skaidri, kā vēl nekad agrāk. Dieva attīrošā vēsma izgāja caur mūsu ģimeni un Dieva Gars apstājās pie vismaznozīmīgākajām lietām. Un tikai tad, kad tas bija atzīts un attīrīts, mājās atkal atgriezās prieks un dzīvība. Varbūt kāds tikai pasmiesies par tādiem notikumiem un, varbūt, ar nicinājumu nodomās: “Ak, tie visi taču ir sīkumi!” Bet, nē! Mazo bērnu sīkie grēki ir tikpat svarīgi kā pieaugušo lielie grēki.

Mēs kā ģimene, katrā ziņā, atkal visi kopā raudājām un šņukstējām Kunga priekšā, kad mūsos pacēlās tās lietas, kuras, kā “pārāk sīkas”, gulēja, “saslaucītas zem tepiķa”. Tad visam atkal bija jātiek attīrītām līdz pamatiem. Mēs atkal no jauna apzinājāmies, ka ne jau grēki paši par sevi ir tas briesmīgais, un tādēļ, sākot no šī brīža, mēs vairs nedrīkstam pieļaut nevienu kļūdu. Nē, tas ļaunais ir tas, ka mēs tos slēpjām, neiznesam tos gaismā, iespējams, aiz bailēm vai tādēļ, ka negribam nevienu sarūgtināt.

Tieši tad grēks iegūst īstu varu, un ar šo brīdi sākas tā savairošanās, jo viens grēks likumsakarīgi rada nākošo. Vai jau esat dzirdējuši par utu epidēmiju savā apkaimē? Maza, mazītiņa utīte, kāds sīkums, knapi saredzama! Bet tās vairojas vēja ātrumā! Ja no tām neizsargājas, tad tās kā epidēmija skolā var pārņemt veselas klases.

Tieši tāda ir arī Sātana būtība: mazs grēciņš, aiz kura slēpjas tikai viens mērķis – turpināt izplatīties un tā izpostīt visu dzīvi!

Es domāju, ka tas ir ļoti nopietni, bet Kungs palīdz mums, vecākiem, pašiem atrasties uz stingra pamata, kā arī bērnus atkal izvest no visas izkaisītās dzīves ārā uz drošo pamatu!

Man tas neizdodas

Kādu laiku atpakaļ man bija iespēja būt lielā vīriešu un sieviešu pulkā, kur mēs izvērtējam aktuālos nemiera punktus. Katrs individuāli varēja sev atskaitīties par to, kas viņu vēl nomoka praktiskajā dzīvē. Starp mums bija vairāki laulāti pāri un ģimenes. Tika minētas daudzas lielākas un mazākas lietas, kuras daļēji drīz vien arī izdevās noskaidrot. Bija jūtams, ka lielākā daļa jau ir pieraduši caur Dieva spēku pārvarēt neatliekamās lietas savās šūniņās vai ģimenes lokā, tā ka daudz nemieru mums nebija. Tikai viens nemiers izskatījās kā kopsaucējs, kā nepārvarams, noturīgs kopīgais punkts gandrīz visiem laulātajiem pāriem: “Ak, es pārāk maz izjūtu garīgo vadību no vīra puses” – tā sieva. “Ak, es jūtu, ka būt par ģimenes galvu ir pāri maniem spēkiem” – tā saka vīrs. Vai tie bija jaunlaulātie vai jau “vecie zaķi”, šī joma visiem izrādījās ļoti grūta. “Konstellācijas un situācijas atkal un atkal ir tik neiespējamas, ka nevar harmoniski funkcionēt.” Un tieši

šinī bezizejas punktā manī atkal no jauna pavisam noteikti kļuva skaidrs, kādēļ mūsu dzīvē mēdz būt tādas situācijas, kas vienkārši negrib funkcionēt. Tā vietā, lai tagad mierinātu un uzmundrinātu vīrus un sievas, ko man patiesībā gribējās darīt, es skaidri jutu, kā caur Svēto Garu manī pacēlās pavisam cita iedarbība. Es pēkšņi iekšēji redzēju Dieva brīdinošo pirkstu un tad sajutu pamudinājumu, vēlreiz kopīgi ķerties pie šīs problēmas: šīs problēmas mūsu dzīvē vēl joprojām ir tik konsekventi nemainīgā formā tikai tāpēc, ka to, ko mēs pilnīgi droši zinām kā nākamo darāmo soli, mēs stūrgalvīgi *vienkārši nedarām*. Jo sievai ir dots spēks Kristū pateikt: “Stop! Tagad es neizteikšu pārmetumus savam vīram!” Jeb arī: “Nē, tagad es pagaidīšu viņa norādījumus!” No otras puses, vīrs savā ticībā taču var sagaidīt no Dieva: “Dievs noteikti man parādīs, kas šinī situācijā ir vislabākais manai ģimenei!” Vai: “Skaidrs, ka Dievs tagad šinī situācijā dos man pareizo risinājumu!” Tikko tu uzticēdamies esi tā

nostājies, tu jau esi dzīvības jaunā dimensijā, un tu zināsi: Dievs to dara! Tas funkcionē! Tā ir mūsu problēma! Mēs neaugsim tik ilgi, kamēr turpināsim mīņāties pie *darīšanas* sliekšņa un tur, kur ir vissāpīgāk, *mēs nedarīsim* tā, kā noteikti jūtam, ka tas būtu pareizi. Pirms un pēc tam mēs vienmēr skaidri redzam, kā būtu bijis pareizi, bet atrodoties vidū, procesā... Tā arī mēs, pilnīgi neizmainoties - paliekam mūžīgi vienā un tajā pašā punktā. Bet mūsu augšana būs neierobežota, ja mēs aktuālās, sarežģītās situācijās kļūsim par *darītājiem*. Tieši šajos dzīves punktos un situācijās, kas sāp, mums ir jārēķinās ar mūsos dzīvojošo Kristu, un vienkārši ticībā ir jādara tas, ko Viņš mums jau tik bieži ir teicis. “Mīļais, Es iešu ar tevi!” saka sieva, tā vietā, lai teiktu: “Tu taču labi zini, ka man nepatīk pastaigas!” Jeb arī viņš saka: “Sieva, bērni, nāciet, apsēdīsimies pie mūsu ģimenes altāra, Dievs mūs uzrunās un palīdzēs mums šo situāciju ievest atkal mierā” – tā vietā, lai izlocītos no atbildības un visu palaistu pašplūsmā.

Arī daudzās citās jomās notiek tieši tāpat. Dievs no mums sagaida *uz ticību balstītu darbu*: “Nē, uz šo kārdinājumu es tagad neuzķeršos, citādi pēc tam dzīvība ies tikai lejā.” “Jā, šo darbu es tagad gribu darīt ar prieku kā Dievam un pēc tam es būšu laimīgāks, nekā tad, ja es tagad burkšķēšu!” Tieši šajos punktos mēs piedzīvojam darbīgo Dieva spēku, kas mūs arvien vairāk pārveido Viņa brīnišķajā tēlā, no godības uz godību, līdz pat pilnībai!

Alleluja!

To es novēlu mums visiem!

Anni

Pēcvārds

Ja tev šī grāmata ir kļuvusi par svētību, tad tu šo svētību vari saņemt tikai caur tālāk došanu:

- caur īstenošanu tavā personīgajā dzīvē,
- caur šīs grāmatas izplatīšanu,
- caur mutisku stāstīšanu.

Lai Kungs liek tavai sējai bagātīgi uzdīgt un tā dara tevi auglīgu!

Ja tu, lasot šo grāmatu, esi aptvēris, ka tu šajās apliecinātajās realitātēs neesi iekšā, bet labprāt vēlētos būt organismā kā tā loceklis, tad izmanto mūsu ikmēneša mērīšanas kalpošanu! Mūsu sarīkojumu termiņus var uzzināt mūsu apkārt-vēstulē "Panoramas Ziņas".

Visus mūsu drukas darbus var pasūtīt bez maksas (kamēr tie ir krājumā) uz adresi:

Gemeinde – Lehrdienst

Nord 33

CH-9428 Walzenhausen

tel. 0041 (0) 71 888 1431

fakss 0041 (0) 71 888 6431

Var saņemt arī Ivo Saseka vēstis kasetēs un apkārt-vēstuļu veidā ar aktuālajiem mācību rakstiem.

Pieprasiet pasūtījumu lapu!

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi:

Grāmatas

„Ticīgais vai tāds, kas palaujas?” *Pasūtījuma Nr. 1 RUS*

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā). Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jārikojas pēc gara”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Māci mani, Kungs!”

NR.2 LV

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējajai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pastāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 182 lpp.

„Laodikejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti

arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamu un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Cīņas taisnīgumā”

NR.5 LV

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam

Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida” NR. 7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu!”

NR. 8 LV

Man skolā mācīja visu, tikai vienu nē – vīziju, kādēļ tas viss ir vajadzīgs! No tā radušās mokas likās bezgalīgas. Kad man atestāts jau bija rokās, tikai tad es pirmo reizi sapratu, ka visas manas mokas nav bijušas veltīgas. Ģimenes dibināšana, bērnu audzināšana, darbs dzīves garumā ar neapjaustiem augstumiem un dziļumiem – taču neviena cena nebūs par augstu, neviens ceļš par stāvu un neviens liktenis par smagu, ja mēs šo dzīves darbu iesāksim ar to, kas man tik ilgi pietrūka – ar vīziju! Šī grāmata grib novērst šo trūkumu, tādēļ – „Audzini ar redzējumu!” Ivo Saseks, 179 lpp.

„Kēniškīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1.

– 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jaunajiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenozīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošānās ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti

evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

Miesas atpestīšana jeb izpirkšana

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?”(Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus, NR.25 RUS

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 RUS

Grāmatas autore citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiess garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar savām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimt taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpaušanās.”
Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27 LV

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kristus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.”
Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā

zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp. Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

**„Izraēls - ēna vai
realitāte?” NR.30 RUS**

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Ciānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievēd kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

„Pamošanās pamatos“

NR. 34 LV

No personīgās pieredzes un dzīvi ar daudzu piemēru palīdzību Saseku bērni parāda, kā viņi ikdienā izdzīvo sava tēva Ivo Saseka sprediķus. Tas nav tikai praksei tuvs papildinājums visam Draudzes-Mācību-kalpošanas mācību materiālam, bet to ir arī aizraujoši un atsvaidzinoši lasīt – tas uzmundrina visā, bezbailīgi, paļauties uz Dievu. Saseku bērnu grāmata, 208 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās

lūgšanas” NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspīestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta

tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”

NR.11

(izvilcums no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)). Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk” *NR.13*

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar autora

domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai paļāvīgais”- Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz paļāvības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm” *NR.20 RUS*

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 LV).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspīlēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus

gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Viņā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”

NR.28

(Anni Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

Citus Saseka I-VO-tulkojumus var dabūt kā apkārt-vēstuļu izdevumus.

„Rekrūti (Dienestā iesauktais) spredīkotāj, šurp!“ – Militārais dienests ar ceļavēju –

NR. 46

20-gadīgais autors ar savu vienreizējo dzīvesveidu te atklāj kādu noslēpumu, kas spēj visus neveiksmīgos dzīves apstākļus pārvērst par patiesu misionēšanas avantūru. Tas ir jāizlasa katram, kas savā dzīvē meklē piedzīvot klātesošo un visu pārvarošo ceļavēju. Eliass Saseks, 72 lpp.

„Jahwe – Radītājs Dievs vai velns?“ NR. 47

Bībele – Svētie Raksti vai jūdu savvērestības grāmata? Jūd- - izvēlētā Dieva tauta vai savvērnieciska sātana sekta? Jahwe – Radītājs Dievs vai velns? Šis raksts rada skaidrību par to, kas patiesībā ir rakstīts Bībelē. Ivo Saseks, 55 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm” Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.

Speciālais

„OCG-jaunatne“

NR.39

Šajā laikā, kad nepaklausību, strīdus un sacelšanos mēģina definēt kā rakstuta stiprumu, jo anti-autoritārās audzināšanas sekas prasa savus bezkompromisa augļus, bērni un jaunieši ceļas augšā, un pierāda patieso rakstura stiprumu savās cetrās sienās. OCG-jaunatne, 148 lpp.

„Varoņi mirst citādi“

NR. 36

Piecu autoru rakstniecisks kopdarbs, kas Ivo Saseka, filmas scenārija autora un režisora, tāda paša nosaukuma filmu ir pārveidojuši par aizraujošu romānu.

„Varoņi mirst citādi“ ir kāda vīra likteņa stāsts, kas par vēlu aptver, ka atriebība vienmēr skar arī

nevainīgos. Cīņā pret Habsburgu apspiešanu tiek 1386. gadā panākta šveiciešu zvēresta biedrības vēsturiska uzvara.

Arnolds Winkelread par to samaksā ar savu dzīvību. Grāmata aizraujoši un dramatiski stāsta par ticības, miera un brālības spēcīgo iedarbību un uzaicina mūs to visu atkal atklāt. Jo patiesā brīvība ir kas vairāk, kā tikai uzvarēts slaktiņš. Autori Günter Voelk, Maja Brändli, Magdalena Schulz, Beatrice Krähenbühl, Linda Garten, 335 lpp.

„Ideālais svars ar vīziju“ NR. 35

Atsvaidzinošs un motivējošs ievads ar svarīgākajiem akcentiem uz izlīdzinātu, veselīgu ēšanu garam, dvēselei un miesai – ar dažām receptēm Iris Meyer, 63 lpp.

Elaion-izdevniecības izskaidrojošie

raksti Brošūras

„RFID – Radio Frekvenču Identifikācija“ NR. 32

(Izvilkumi no grāmatas „Čaragma – zvēra zīme“, Pasūtījuma nr. 29)

RFID ir visur esoša tehnoloģija iespējamai totālajai uzraudzībai. Katram saprotami te tiek attēlots

funkcionēšanas veids un pielietojums, robežas un bīstamības. Šī brošūra domāta informēšanai, izskaidrošanai un uzskata veidošanai. Noemi Sasek und Sabrina Langenegger, 56 lpp.

„Mobilais telefons – noklusētā bīstamība“ NR. 40

Main-stream mediji viscaur klusē par mobilo sakaru un elektromagnētiskā starojuma potenciālo bīstamību. Šī brošūra koncentrētā veidā katram saprotami šīs briesmas izskaidro.

Klaus Weber, Anti-Genocīda kustība, 32 lpp.

„Vakcinācija – pirms un pēc“ NR. 41

Vakcinācijas kaitējuma ziņojums no pirmajām rokām: šeit savāktais ir miljonus pārstāvoša cietēju pieredze. Arī šī ir pretbalss main-Stream-medijiem. Lai katrs sev izveido savu personīgo attieksmi. Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 51 lpp. Ar pasūtījuma nr. 41a var saņemt izvilkumu no šīs brošūras.

„Agrīnās seksualizācijas sentēvi“ NR. 42

Saskaņā ar jauno starptautisko skolu plānu, seksuālajai audzināšanai un, līdz ar to, arī “agrīnajai seksualizācijai”, ir jāklūst par obligāto

priekšmetu visiem bērniem. Kas grib kaut ko tādu un no kurienes nāk šādi ‘tendi’, tieksmes? Šīs brošūras mērķis ir iznest gaismā to, kas ir šādas attīstības ciltstēvi, jo mēs visi daudz par maz zinām par to. Ivo Saseks, 28 lpp.

Ar pasūtījuma nr. 42a var saņemt arī 12-lpp. izvilkumu no šīs brošūras.

„Nauda valda pasauli – bet kas patiesībā valda naudu?“

NR. 43

Nauda ir tas, kas visvairāk kustina visus cilvēkus. Vai jūs zinājāt, ka ir cilvēki, kas ne no kā rada naudu, kamēr jums tās dēļ ir grūti jāstrādā? Vai jūs zinājāt, ka ir daži nedaudzie, kas naudas sistēmu izmanto savā labā, kamēr lielākajai daļai cilvēku visu laiku jācīnās par izdzīvošanu? Šos un vēl citus ieskatus par tēmu nauda, jums sniedz šī brošūra. Karl-Heinz Christ, Anti-Genocīda-kustība, 16 lpp.

„Pamācībā kā nočiept“

Satīra par iedarbīgākajām metodēm, kā nočiept, resp., kā varētu kļūt par pasaules vislielākajiem čiepiņiem. Vai varbūt tādi jau pastāv? Brošūra ar daudziem komiksiem. Autori: Peter Müller no „Berlīnes Infokarotāji“, izdevējs: Anti-Genocīda kustība, 28 lpp.

Skrejlapas

„Agrā seksualizācija“ kā sodāmības pamats NR. 44

Izvilums no intervijas ar dr. med. Gustav Hirschu, Stuttgarte, no dokumentālās filmas „Agrās seksualizācijas ciltstēvi“, Panorama-Film Izdevējs: Gustav Hirsch

„Vakcinācijas otrā puse“ NR. 45

Kas ir jāzina ikvienam obligātās vakcinācijas piekritējam!

Izdevējs: Anti-Genocīda kustība, Šveice

Tālāku ieskatu mūsu darbā
piedāvā sekojošas interneta lapas:

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

OCG licības:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend